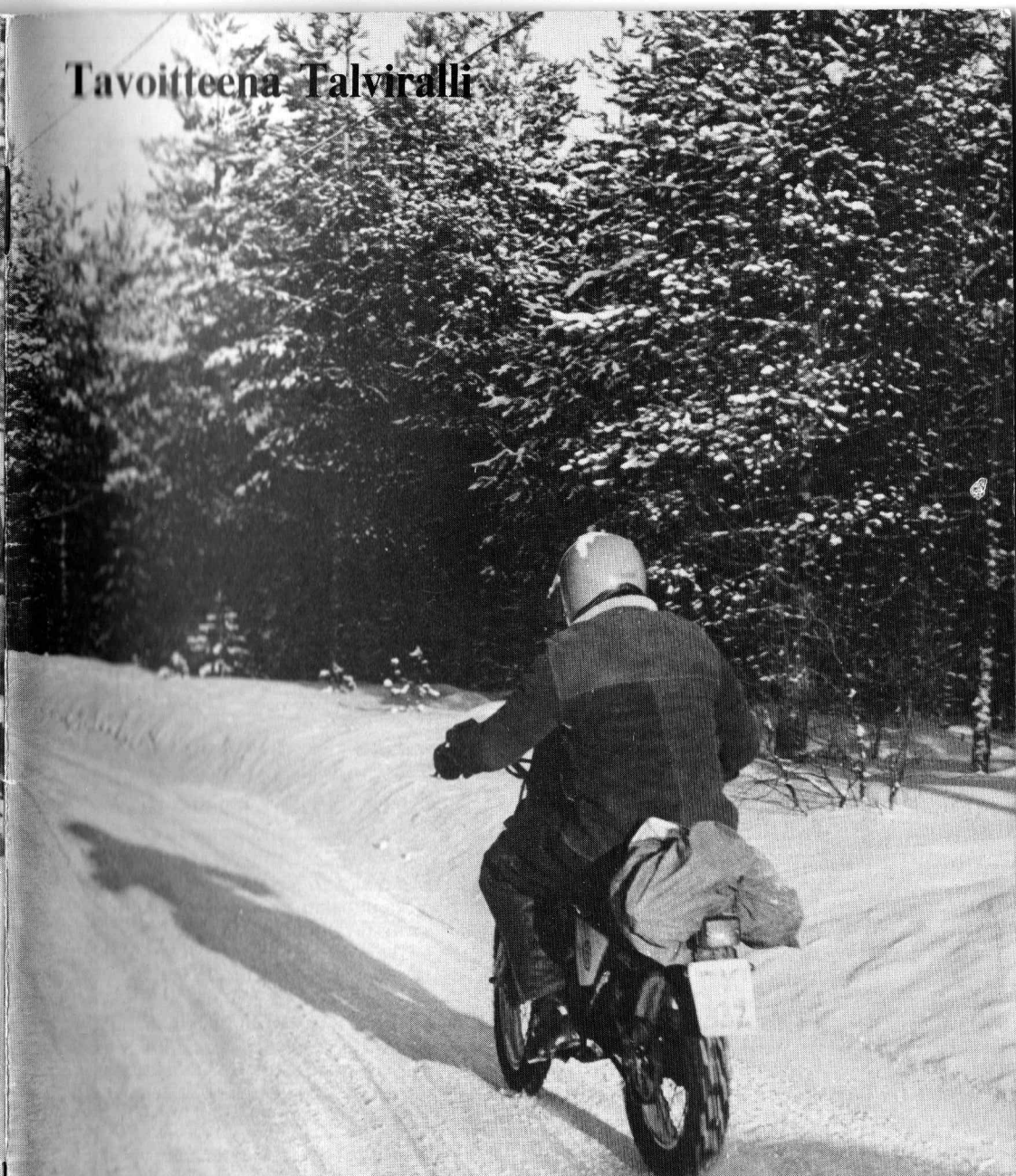

Tavoitteena Talviralli

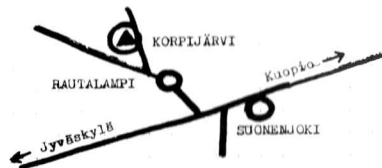

Motoristi

MOOTTORIPYÖRÄKERHO 69 RY

N:o 2 MAALISKUU 1980

MP-69 etappi ajo

16.—18.5.

Lähtöpaikka: Korpilampi Camping, Rautalampi
Lähtöaika: lauantai 17.5. noin klo 10.00.

Jos voit, niin tule Korpilampelle jo perjantaina 16.5. Tapaat tutut, nuket yön rauhallisesti, nautit mahtavan aamupalan ja lähdet reitille virkeänä. Leirinnän hinnat samat motoristiystävälliset kuin vuosi sitten, elikkä; telttapaikka + sauna 8.00 mk/henkilö tai vuodepaikka + sauna 15.00 mk/henkilö. Vuodepaikkoja on rajoitetusti, joten oma teltta paras teltta. Varsinainen ajelu lauantaina on noin 210 km. Etapeista yksi on maksullinen, 18.00 mk/henkilö. Älä säikähdä hintaa, kohteen erikoisuus vastaa tätä kulunkia. Eräälle etapille tulee mm. kalakukkokauppias. Ajelun jälkeen mahdollisuus telttailuun tai mökkimajoitukseen hintaan joka noudattelee muiden paikkojen hintatasoa. Molemmilla leiripaikoilla saatavana kioski- ja kahvilapalvelut sekä aterioita.

Tule mukaan jo perjantaina.

Tervetuloa.

Lähtöpaikalla myytävänä kerhopaitoja 60,00 mk/kpl. College tyyppinen, musta, puuvillaa, eri kokoja.

69 Motoristi
MOOTTORIPYÖRÄKERHO 69 RY

N:o 2 maaliskuu 1980. 11 vuosikerta ilmestyy: tammi-, maaliskuu-, touko-, heinä-, syys- ja marraskuussa.

Julkaisija: MOOTTORIPYÖRÄKERHO 69 r.y. jaetaan ilmaiseksi kaikille Moottoripyöräkerho 69 r.y:n jäsenille.

MOOTTORIPYÖRÄKERHO 69 r.y:n hallitus

Puheenjohtaja

Simo Nokso
Kalliokoskenkatu 2 B 10
48600 Karhula

Varapuheenjohtaja

Lasse Numelin
Ruusulankatu 19 A 24
00250 Helsinki 25

Sihteeri Jäsenasiat

Markku Ahonen
Tulikallionkatu 4 B 53
15170 Lahti 17

Kassanhoitaja Merkit

Pekka Voutilainen
Palovartiantie 6 A 5
45100 Kouvola 10

Kerhon postisiirtotili

numero on 426 781-0

Varajäsenet

Antti Karttunen
Rukatunturintie 3 E 38
00970 Helsinki 97

Guy Wikström
Virkatie 2
05100 Vantaa 51

Mauno Tonttila
Lankila
15540 Villähde

Juha Naumanen
Näsintie 25 C 2
06100 Porvoo 10

Kerhoisäntä

Reijo Relander
Kyttärintie 26
45810 Pilkkanmaa

Toimittajat

Aimo Turunen
Tornipolku 11 A 28
06400 Porvoo 40
Puh. 915-155 588

Eero Mikkola
36160 Siitama

Jussi Pursiainen
Päikintie 9
28360 Pori 36

Porvoo 1980 — Oy Uusimaa

Tervehdys!

Moottoripyörän uusi tuleminen tapahtui seitsemänkymmentäluvun vaihteessa suurten superpyörien myötä, jolloin moottoripyörä oli suurta muotia. Silloin oli useamman nuoren tavoite omistaa suuri ja nopea moottoripyörä, ja mikäpä oli hankkiessa kun pyörien hinnatkin olivat kohtuulliset, samoin vakuutusmaksut ja kun vielä useassa tapauksessa laskun mak-

soi isäpappa.

Seurauksena olivat moottoripyöräilyn mustat vuodet onnettomuustilastoissa. Tämä johti ankaraan rangastusverotukseen, mp-ajokortin ikärajan nostamiseen, koulutus- ja valistustoiminnan aloittamiseen ja vakuutusmaksujen huimaan kohoamiseen.

Näin meni muodin oikku meno-

Jatkuu sivulla 46

Puheenjohtajan palsta

Hyvät motoristit!

Vuodenvaihteesta lähtien astuivat voimaan tieliikennelain uudet määräykset moottoripyöräilijän suojakypästä ja sen käytöstä, kysymyksessä oleva pykälä julkaistaan erillisenä tässä Motoristissa. Sen mukaan ovat hyväksytyt moottoripyöräilijän suojakypäriä suomalaisen (SFS), ruotsalaisen (SIS) tai tanskalaisen (DS) standardin mukaiset ja E-sopimuksen mukaiset suojakypäret. Kypärä tulee olla varustettu standardin tai sopimuksen edellyttämällä hyväksymismerkinnällä.

Monenko pyöräilijän käytössä oleva kypärä täyttää nämä uudet määräykset ja on varustettu hyväksymismerkinnällä? Suuri osa käytössä olevista kypäristä täyttävät kyllä ominaisuuksiltaan uudet vaatimukset, mutta valitettavasti ainoastaan harvat näistä on varustettu hyväksymismerkinnällä, ts. ainoastaan ne kypäret jotka on myyty ihan viimeisten kuukausien aikana.

Oikeastaan kaikki moottoripyöräkäyttöön 1.6.1977 jälkeen myydyt kypäret olisi pitänyt varustaa hyväksymismerkinnällä. Monet mp-varusteliikkeet eivät ole tehneet kaikkea voitavaansa tämän asian suhteen, jopa tänä päivänäkin vaihtelee uusien lakipykäliden tulkinnat myyjältä toiseen. Koko kypäraasiasta on hyvin niukasti tiedotettu ammatti- ja päivälehdissä. Helposti voi vetää johtopäätöksen tästä, että lain sallima kahden vuoden ylimenokausi näin laajassa muutokses-

sa on ollut liian lyhyt. Olisi syytä saada vähintään kaksi vuotta lisää aikaa.

Tällä hetkellä tehdään luettelot kaikista meillä Suomessa hyväksytyistä kypäristä ja kypärämalleista mm. Liikenneturvan ja Moottoriliiton toimesta. Nämä luettelot palvelevat sitten käytännössä kypärän käyttäjiä, myyjiä sekä lainvalvojia.

Miten on Sinun kypäräsi laita?

Melko suurella varmuudella voidaan sanoa, ettei todella vanha kypärä ole yhtä turvallinen kuin "uudenaikainen." Sekä käytetyt materiaalit että testausmenetelmät ovat kehittyneet huomattavasti viime vuosien aikana ja voi jopa yllättyä siitä, että suoraan hyllyltä otettu kypärä istuu paremmin ja tuntuu mukavammalta kuin ikioma, tuttu ja sisään ajettu kypärä. Jos kypärä on hiljattain ostettu ja se on malliltaan hyväksytty on parasta kääntyä myyvän liikkeen tai maahantuojaan puoleen hyväksymismerkintöjen saamiseksi. Ymmärtääkseni tarkoitus on, että hyvässä kunnossa oleva ja malliltaan hyväksytty kypärä mutta ilman hyväksymismerkintää voitaisiin jälkeenpäinkin varustaa asianomaisilla merkinnöillä.

Merkeistä ei kuitenkaan saa muodostua itsetarkoitusta — turvallisuus on aina tärkein.

Moottoriliiton järjestämä näyttely — MP-80 — pidetään 25.—27.4.—80 Helsingin Jäähallissa. Kerhomme osallistuu myös tähän näyttelyyn, jossa kerromme toiminnastamme ja esitämme diakuvasarjan 10. toimintavuodestamme.

Toivon, että mahdollisimman paljon jäseniä tuttavineen voi käydä näyttelyssä ja osastollamme — ja muista, että vihjeet kerhotoimintamme edistämiseksi ovat aina tervetulleita.

Kevättunnelmin

Lasse Numelin

Moottoripyöräkerho 69 ry.

Hallituksen kokous Aimon mökillä 9.2.1980 klo. 11.00

1. Mukana oli Lasse, Aimo, Manu, Reijo, Juha, Guy, Pekka, Antti ja Markku.

2. Antti kertoi Kontiosta ja kaikki tuntuivat olevan valmiina ensi kesää varten.

3. Kevään ja kesän tapahtumien päivämäärien vahvistaminen:

— Kirjokivi 19—20.4.

— Pohjois Suomen saunailta mahd. 24—25.5.?

— Etappi ajelu 17.—18.5.

— Kevätajelu ja kirkkopyhä 1.6.

— Kontio 5.—6.7.

— Sunnuntaiajelut elokuussa

— Syyskokous 13.—14.9.

4. Keskusteltiin kerhopaidasta ja Antti tiedustelee hinta ym. asioita vielä valmistajalta.

5. MP-80 näyttelyn vastuu- ja yhdyshenkilöksi valittiin Antti Karttunen ja Reijo hoitaa kuvapuolen näyttelytilaan.

6. Motoristin postituksessa tullaan siirtymään uuteen systeemiin. Säästö tulee olemaan huomattava summa vuodessa.

7. Pekka oli kysellyt liikevaihtoveroasiaa ja sinne oli pyydetty lisäselvitystä kerhon toiminnasta. Asiasta otetaan vielä lisätietoa selville.

8. Pohjoismaiden yhteistyöstä kerrotuoreimmat uutiset Guy, ja seuraavassa yhteiskokouksessa huhtikuussa käsitellään lisää vireillä olevia asioita.

9. 12.2. oli sovittu tapaaminen SML:n johtohenkilöiden kanssa ja heille kerrottavista asioista keskusteltiin mm. yhteistyömuodoista.

10. Kerholle hankittiin käytetty ka-

Vammalan seudun MP-69:n jäsenet

Kontioralli -81 järjestelyjä koskeva palveri pidetään sunnuntaina 20.4.-80 klo 13.00 Jaatsin Moottoritallilla. Kaikki mukaan! Osoite: Asemakatu 18, Vammala.

Kokoonkutsujana P. Lankinen

Terveiset huojuvien palmujen alta

Puheenjohtajamme Simo Nokso on muistanut postikortilla. "Viikonloppuisin on mukana lorvia kuvan mukaisella rannalla" (Kuvan jossa palmut huojuvat, taivas on sininen ja meren aallot suorastaan houkuttelevat uintiin, kyllä vaihtaisimme paikkaa täältä pakkasen kourista Simon kanssa.) Ja kun hän vielä jatkaa: "Täällä ei pakkahan pane eikä nahkapuvun alle kaipaisi villahousuja."

PERHEUUTISIA

Anu ja Antti Karttusen motoristiperheeseen on saatu miespuolista vahvistusta. 28.1. syntyi Olli Tapani.

meranrunko.

11. Matka- ja puhelinkuluja korvattiin seuraavasti:

— Mauno 60 mk

— Markku 16 mk

— Guy 15 mk

— Pekka 60 mk

— Aimo kok. kulut 100 mk

12. Kokouksen päättäminen.

Otteita tieliikennelain 4 a §, jotka koskevat moottoripyöräkypärää ja sen käyttöä.

Moottoripyörän kuljettajan ja 15 vuotta täyttäneen matkustajan on ajon aikana käytettävä malliltaan hyväksyttyä moottoripyöräilijän suojakypärää, jollei hänen sairautensa tai vammansa taikka muu erityinen syy sitä estä. Tämä valvollisuus ei kuitenkaan koske moottoripolkupyörän kuljettajaa. Asetuksella voidaan säätää ajoneuvon erityisestä rakenteesta tai ajotehtävän erityislaadusta johtuvia vapautuksia. (20.5.1977/397)

Joka laiminlyö edellä säädetyllä tavalla käyttää turvavyötä tai suojakypärää eikä liikennettä valvovan poliisin nimenomaisesta kehotuksesta huolimatta heti suostu tätä velvollisuutta täyttämään, tuomitaan rangaistukseen 9 §:n mukaan. Poliisilla on tällöin valta tarvittaessa keskeyttää matkan jatkaminen. Laiminlyöntiä on kuitenkin pidettävä vähäisenä liikenneonnettomuustapauksissa.

L 20.5.1975/397 tuli voimaan 1.6.1977. Suojakypärän käyttövelvollisuuden laiminlyönnistä, joka on tapahtunut ennen 1.1.1978 ei kuitenkaan rangaista, mutta poliisimies voi huomauttaa laiminlyönnistä.

Ks. A eräistä poikkeuksista moottoripyöräilijän suojakypärän käyttövelvollisuuteen 20.5.1977/398:

1 §. Tieliikennelaissa säädetty moottoripyöräilijän suojakypärän käyttämisvelvollisuus ei koske

1) umpinaisella korilla varustetun kolmipyöräisen moottoripyörän kuljettajaa eikä matkustajaa;

2) invalidipyörän kuljettajaa; eikä

3) moottoripyörän tarkastusta suo-

Kirjokiven

SAUNA-ILTA

18.—20. päivänä huhtikuuta
1980 Kirjokivellä.

rittavaa katsastusmiestä.

2 §. Tämä asetus tulee voimaan 1 päivänä kesäkuuta 1977.

Ks. LiikMp moottoripyöräilijän suojakypärästä 20.5.1977/399:

1 §. Hyväksytyt moottoripyöräilijän suojakypäriä ovat suomalaisen standardin SFS 3653, ruotsalaisen standardin SIS 88 24 11 tai tanskalaisen standardin DS 2124 mukaiset liikennekypäriä ja E-sopimuksen mukaiset suojakypäriä. Kypärän tulee olla varustettu standardin tai sopimuksen edellyttämällä hyväksymismerkinnällä.

2 §. Tämä päätös tulee voimaan 1 päivänä kesäkuuta 1977, kuitenkin siten, että hyväksytyt suojakypäriä vuoden 1979 loppuun saakka ovat myös englantilaisen standardin BS 1869 tai BS 2495 tahi amerikkalaisen standardin FMVSS 218 mukaiset. Moottorijärjestöjen kypärätoimikunnan hyväksymät suojakypäriä.

Ks. myös KulkMp moottoriajoneuvoA:n täytäntöönpanosta 21 § 6 mom., T 5.

Vakuutusyhtiöiden
tiedotuskeskus

BULEVARDI 28 00120 HELSINKI 12 PUHELIN (90) 19 251

Liikenneturvallisuus kehittynyt suotuisasti

Liikenneturvallisuus on 70-luvulla parantunut kaikkien moottoriajoneuvoryhmien osalta. Eri ajoneuvoryhmien välillä on kehityksessä kuitenkin selviä eroja. Mopojen aiheuttamat vahingot suhteutettuna ajoneuvokantaan ovat vähentyneet selvästi muita vähemmän. Myöskään linja-autojen henkilövahingoissa kehitys ei ole ollut niin myönteistä kuin muilla autoilla. Tämä ilmenee vakuutusyhtiöiden liikennevahinkotilastosta, jossa on verrattu vuosina 1971 ja 1978 liikennevakuutuksen perusteella korvattuja vahinkoja.

Liikennevakuutuksesta korvattiin vuonna 1971 kaikkiaan 82 300 liikennevahinkoa ja vuonna 1978 kymmenen prosenttia vähemmän eli 72 660. Moottoriajoneuvokantaan suhteutettuna vähennys on 30 prosenttia.

Liikennevahingoissa vammautui tai kuoli 23 030 henkilöä vuonna 1971 ja vuonna 1979 kolmanneksen vähemmän eli 15 620. Moottoriajoneuvokantaan suhteutettuna henkilövahingot vähenevät 46 prosenttia.

Virallisen tilaston mukaan vuonna 1971 kuoli liikenteessä 1 143 ihmistä. Vuonna 1978 surmansasaaneita oli 610.

Ajoneuvoryhmissä selviä eroja

Ajoneuvokantaan suhteutettuna ovat aiheutetut henkilövahingot vähenty-

LEHDISTÖTIEDOTE

neet keskimääräistä enemmän traktoreilla eli 55 prosenttia ja keskimääräistä vähemmän mopoilla (14 prosenttia) ja linja-autoilla (20 prosenttia). Muissa ajoneuvoryhmissä vähennys on ollut 45—49 prosenttia.

Aiheutetut vahingot suhteutettuna ajoneuvokantaan ovat vähentyneet eniten moottoripyörillä (49 prosenttia) ja keskimääräistä vähemmän mopoilla (10 prosenttia). Muissa ajoneuvoryhmissä vahingot ovat vastaavasti vähentyneet noin kolmanneksen.

Parannus yleisillä teillä

Liikenneturvallisuus on 70-luvulla parantunut pääasiassa yleisillä teillä. Henkilövahinkojen lukumäärä väheni yleisillä teillä lähes puolella vuodesta 1971 vuoteen 1978 ja vahinkojen kokonaismäärä 31 prosenttia.

Katuliikenteessä ei myönteinen kehitys ole ollut yhtä huomattavaa — vahingot vähenivät seitsemän vuoden aikana kymmenisen prosenttia. Muilla teillä ja alueilla sen sijaan sekä henkilövahingot ja yleensä liikennevahingot lisääntyivät noin 20 prosenttia.

Ajankohdat mukaan tarkasteltuna liikennevahingot ovat vuodesta 1971 vähentyneet noin 14 prosenttia keväällä, kesällä ja syksyllä. Sen sijaan talvikuukausina vahinkojen määrä on pudonnut huomattavasti hitaammin — vain vajaa neljä prosenttia.

Alueellisesti liikennevahingot ovat vuodesta 1971 vuoteen 1978 vähentyneet muualla paitsi Kainuussa, jossa ne ovat hieman lisääntyneet. Vähentymistä on erityisesti ollut Uudellamaalla, Etelä-Hämeessä ja Tampereen seudulla.

Tammikuun liikenteessä sai surmansa 48 henkeä

Tammikuussa ilmoitettiin vakuutusyhtiöille liikennevakuutuksen perusteella 9 936 liikennevahinkoa. Vuosi sitten tammikuussa lukumäärä oli hieman suurempi eli 10 232, kerrotaan Vakuutusyhtiöiden tiedotuskeskuksesta.

Poliisin keräämien ennakkotietojen mukaan sai liikenteessä surmansa tammikuussa 48 henkeä. Viime vuoden vastaava luku oli 45.

Vapaaehtoisen autovakuutuksen piiriin kuuluvia vahinkoja ilmoitettiin tammikuussa 6 580 lukumäärän ollessa viime vuonna 6 609. Autovahingoista oli varkauksia 686 ja autopaloja 456. Viime vuoden tammikuussa vastaavat luvut olivat 568 ja 543.

LIIKENNEVAHINGOT LISÄÄNTYIVÄT

Liikennevahingot lisääntyivät viime vuonna kymmenen prosenttia. Kaikkiaan liikennevakuutuksen perusteella ilmoitettiin vuoden 1979 aikana 94 314 vahinkoa. Vuonna 1978 vastaava luku 85 755, kerrotaan Vakuutusyhtiöiden tiedotuskeskuksesta.

Poliisin keräämien ennakkotietojen mukaan myös liikennekuolemat lisääntyivät viime vuoden aikana. Kaikkiaan sai viime vuonna liikenteessä ennakkotietojen mukaan surmansa 619 ihmistä. Edellisvuonna uhrien lukumäärä oli 569.

Vapaaehtoisen autovakuutuksen piiriin kuuluvien vahinkojen määrä puolestaan kasvoi noin 6 400 kappaleella. Yhteensä autovahinkoja ilmoitettiin viime vuonna 61 207. Näistä varkauksien osuus oli 7 807 (edellisvuonna 9 309) ja palovahinkojen 4 946 (4 136).

Y H T E E N V E T O

TIELIIKENTEESSÄ KUOLLEISTA VUONNA 1979 ENNAKKOTIETOJEN MUKAAN KUUKAUSITTAIN

Kuukausi	Kuolleet lukumäärä	I k ä								Tienkäyttäjryhmä						
		0-6	7-14	15-17	18-44	45-64	65-	ei tiet.	Auto		Mp	Mopo	Pp	Jalank.	Muut.	
									kulj.	matk.						
Tamm.	45	2	3	1	12	9	13	5	13	6	-	1	3	21	1	
Helmi	30	-	2	2	9	10	6	1	10	4	-	-	1	14	1	
Maalis	39	1	2	-	17	11	5	3	15	10	-	1	1	11	1	
Huhti	34	2	-	-	13	11	6	2	10	9	-	4	4	7	-	
Touko	60	4	8	3	30	4	9	2	14	16	4	5	15	4	2	
Kesä	52	-	3	4	20	8	14	3	7	11	6	7	15	3	3	
Heinä	52	2	5	3	21	8	11	2	12	10	3	5	14	8	-	
Elo	62	1	3	2	29	6	17	4	17	6	3	13	14	8	1	
Syys	54	1	2	3	13	15	16	4	10	11	2	3	13	14	1	
Loka	66	1	2	6	23	16	13	5	18	14	2	3	11	16	2	
Marras	72	2	3	-	30	14	20	3	24	16	-	5	3	22	2	
Joulu	53	-	-	2	23	16	7	5	20	12	-	6	3	11	1	
Yhteensä	619	16	33	26	240	128	137	39	170	125	20	53	97	139	15	
Prosentti osuus	100%	3%	5%	4%	39%	21%	22%	6%	28%	20%	3%	9%	16%	22%	2%	

Saunailta Posiolla

paikka: Himmerkin lomakylä Posio, opastus keskustasta
aika: 24 — 25.5 -80

maksu: 35,- hengeltä sis. majoitus, sauna, ym.

majoitus: 2—6 hengen honka kodissa

ilmoit: Ennakoilm. pakollinen 14.5 menessä maksetaan PSP—
Oulu Jussi Roine tili n:o Ou 6606 18-1 "Saunailta"

tiedustelut: Jussi Roine puh. työ 981/ 224094, koti 981/227444

Liikennevakuutusyhdistyksen korvaamat vahingot

Myös Liikennevakuutusyhdistykselle ilmoitettujen vahinkojen määrä on kaikkiaan hieman noussut. Vuonna 1979 yhdistykselle ilmoitettiin kaikkiaan 2 500 vahinkoa. Näistä ulkomaisien ajoneuvojen aiheuttamia oli 834 (edellisvuonna 784) ja vakuuttamattomien ajoneuvojen 375 (448). Tunte mattomaksi jääneen moottoriajoneuvon aiheuttamia henkilövahinkoja tuli Liikennevakuutusyhdistyksen tietoon 162 (209). Tunte mattomien ajoneuvojen aiheuttamien porovahinkojen osuus puolestaan oli 1069 (760).

Liikenneonnettomuuden uhrien kuljettamisesta eli nk samarialaisvahingoista aiheutuneista kustannuksista tehtiin Liikennevakuutusyhdistykselle viime vuonna 60 korvaushakemusta. Vuonna -78 hakemuksia tuli 37 kappaletta.

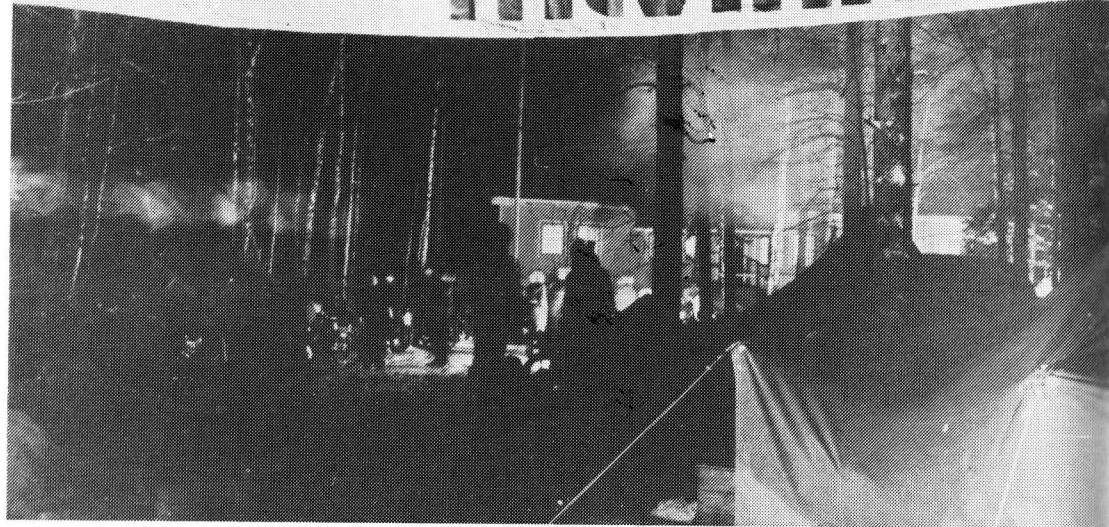
Liikennevakuutuslain mukaan Liikennevakuutusyhdistykseltä voidaan hakea korvausta, mikäli vahingon on aiheuttanut vakuuttamaton ajoneuvo. Yhdistys korvaa myös tunte mattomaksi jääneen ajoneuvon aiheuttamat henkilövahingot. Ulkomaisien ajoneuvojen Suomessa aiheuttamista vahingois-

Nakkilan kevättempaus 1980

Kirjeenkantajamme uudiso i että Nakkilan Pyörä ja Mopo -niminen moottoripyöräliike pitää Nakkilassa tulevan huhtikuun 18. ja 19. päivinä esittelytilaisuuden jossa on kaikenlaisia uutuutta niin pyörä- kuin tarvikkeita varustealaltakin nähtävänä. Perjantaina 18.4.1980 liike on avoinna klo 19 asti ja lauantaina klo 9—14. Erikoistarjouksia eri artikkeleista on myös runsaasti. Soitellakin voi etukäteen puh. 939-72 228 tai 939-73 102. Ei kolehtia eikä kitarakuoroa, mutta muuten tervetuloa.

ta haetaan korvausta Liikennevakuutusyhdistykseltä, joka puolestaan perii korvaussumman myöhemmin ulkomaisen ajoneuvon vakuutusyhtiöltä. Niin ikään nk. samarialaisvahingot sekä tunte mattomaksi jääneiden ajoneuvojen aiheuttamat porovahingot kuuluvat Liikennevakuutusyhdistyksen korvauspiiriin.

TALVIRALLI

Lunta, pakkasta, teltoja ja lämpöä talvirallisissa riittämiin

Talvirallin perjantai-aamun pakkasen lukemat lähentelivät paikoin jopa 40 astetta, jolloin epäiltiin osanottajamäärän jäävän hyvin vähäiseksi. Mutta kuin tilauksesta pakkanen kuitenkin vetäisi hiukkasen puihin, jolloin lauantaista tuli mitä parhain aurinkoinen talvipäivä ja näin sadan motoristin jo vakiintunut mukana olijain joukko saattoi tавata toisensa talvisen luonnon ja hohtavien hankien keskellä.

Ilmoittautumispaikka olikin sitten todellinen monitoimipaikka jossa sai ensikosketuksen talviralliin ja jossa kuultiin ensimmäisenä mitä hurjimmat matkakertomusseikkailut.

(Kuva vier. sivulla)

Talvirallinen paikka oli aivan viimehetkillä jouduttu siirtämään Kouvolan Erämiesten majalle armeijan evätyä Pähkäjärven alueen. Kaikesta huolimatta paikka osoittautui kaikkein parhaimmaksi ja viihtyisimmäksi tähänastisista.

Lauantaina iltapäivällä Tuohikotin VPK:n miehet esittelivät pelastus- ja ensiapuvälineistönsä antaen näytöksen ensiavusta ja potilaan kuljetuskuntoon saattamisesta. Mukanaolijat saat-

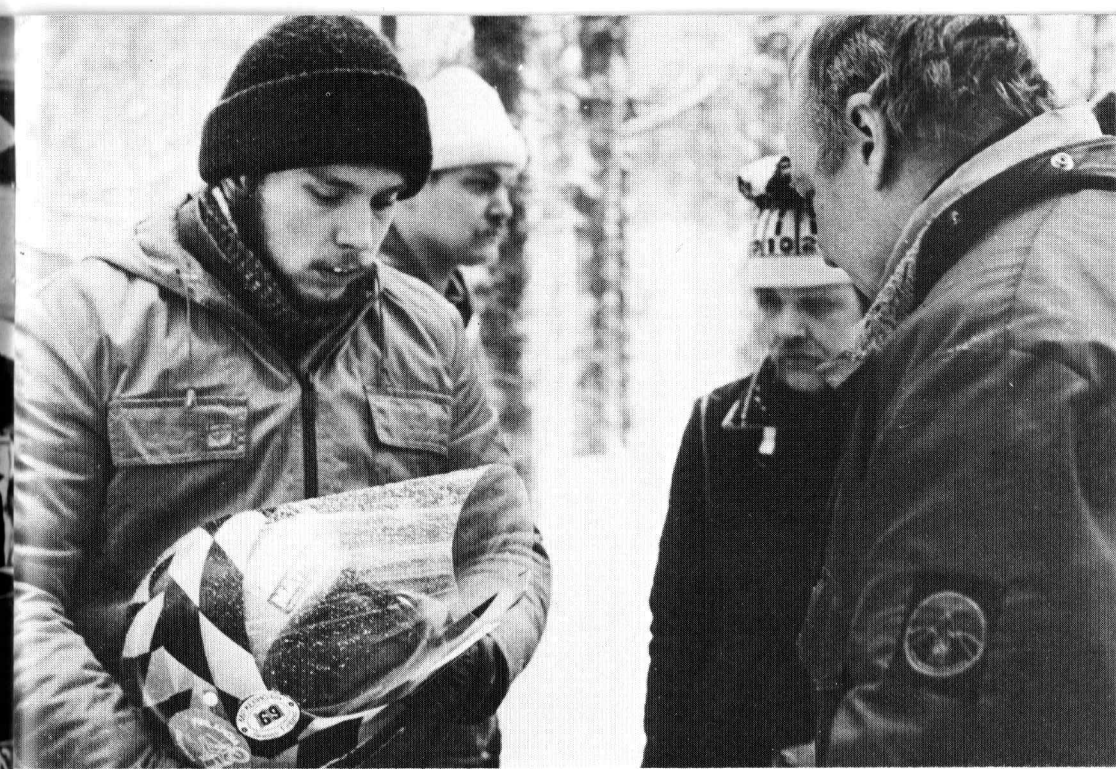
toivat todeta ilmalastan tehokkuuden ja pätevyden sekä toimivuuden myös kovassakin pakkasessa. Saimme kuulla tuiki tärkeitä neuvoja ensiavusta ja toimenpiteistä mahdollisesti onnettomuuspaikalle jouduttuamme.

Illan hämärtyessä pihamaalle pystytetyt seitsemän armeijan suurta telttaa täyttyivät pian 82 osanottajasta ja järjestäjät mukaan lukien sataan nousevasta populasta joten osan täytyi turvautua sisämajoitukseen.

Tuohikotin VPK:n miehet esittelivät palokunnan pelastusvälineistöä ja toimenpiteitä erilaisissa vaaratilanteissa. (Kuva vier. sivulla)

Nopean ensiavun antaminen ja potilaan kuljetuskuntoon saattaminen, myös tärkeätä tässä ettei aiheuteta lisävammoja potilaalle, olivat ensiapunäytöksen teemoina. Samalla voitiin todeta ilmalastan paremmuus tässä tilanteessa ja sen kestävyys ja toimivuus myöskin kovassa pakkasessa.

Jari Syrjälä (vas.) esittelee Matti Virolle rakentamaansa visiiriä, jossa hyvin teipattuna ei varmasti ole haittaa jäähuurteesta ja lumesta, vaan näkyvyys kaikissa olosuhteissa on aina taattu. Matti Viro: "Parhain keksintö miesmuistiin."

Enduro-pyörät ovat matkamotoristien suuressa suosiossa talviajokkina, ja verrattomien ominaisuuksiensa vuoksi ne tarjoavat nautittavia ajoelämyksiä lumisilla ja jäätikköisillä pikkuteillä. (Kuva vier. sivulla)

Rallin viihtyisyyteen erittäin oleellisesti vaikuttivat Raila Rinteen, Riitta Saukkosen ja Leila Pörstin tarjoilemat lämpimät keitot ja kahvit leivonnaisineen, joten ainakin yhtä lämpimät kiitokset maukkaista ja hyvin hoidetuista tarjoiluista.

Lauantai-illan tunnelmaa korostivat kynttilöin valaistu kuja, ulkoroihut ja nuotiot. Erään nuotion ympärille koontuneelle kiinnostuneelle joukolla kerhoisäntä Reijo Relander veti "va-

rustepaneelia", toisin sanoen pukeutumisesta talviajoon moottoripyörällä. ja kovasti tunnuttiin olevan mieltä.

Talvirallisissa saa erittäin hienon läpileikkauksen suomalaisesta moottoripyöräilystä ja sen filosofiasta, varsinkin kaikenlainen rakentelu ja kekseliäisyys kukoistavat näiden talviajajien keskuudessa, on käsien suoja, suksia pyörässä, monenlaista lämmityslaitetta ja visiiriä jne... Harvinaisempia pyörämerkkejä oli runsaasti mukana.

Osanottajia yhteisessä palaverissa sunnuntai-aamuna.

Risto Saukkonen ja Reijo Relander jakoivat kunniaa, mainetta ja palkintoja monin eri tavoin ansioituneille motoristeille. (Kuva vier. sivulla)

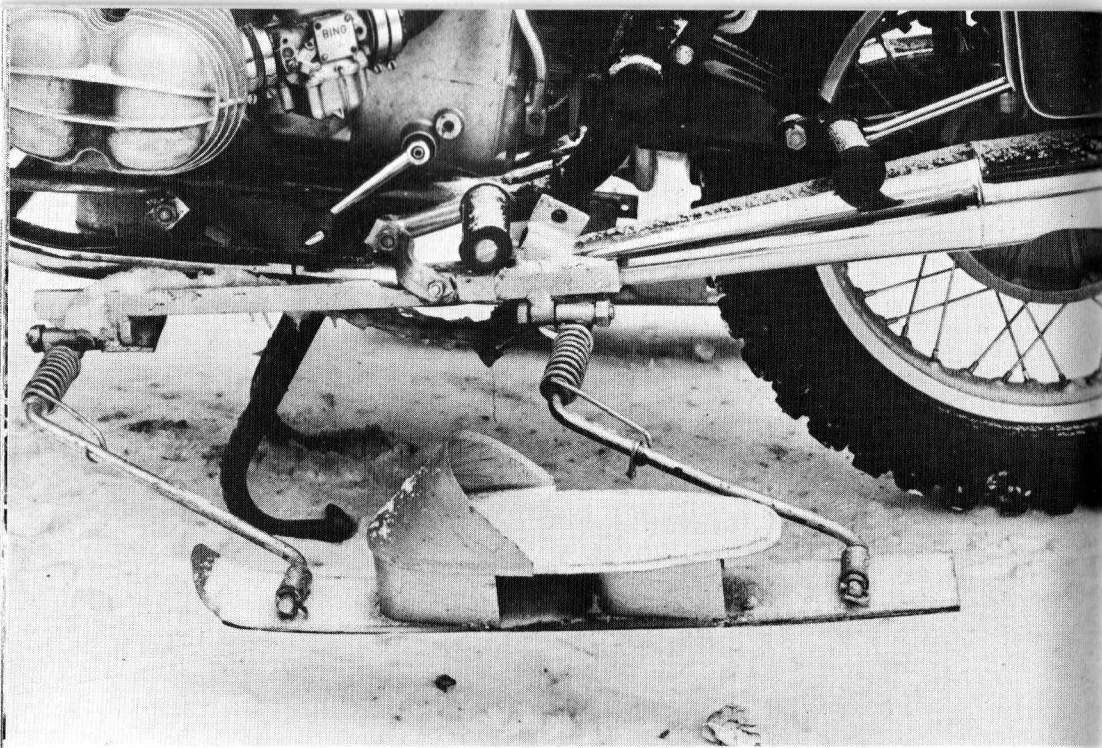
samoin sivuvaunulliset pyörät olivat yleistyneet. Ja huomasitteko miten menneinä vuosikymmeninä miltei potkittu Jawa on nyt harvinaisuus, kovasti tavoiteltu ja haluttu pyörä omistaa. "Niin muuttuvat arvot, Eskoseni."

Kertaheitolla talvirallista tuli nyt kansainvälinen ralli, ensimmäisen ulkomaalaisen Klaus Lehmannin Länsi-Saksasta ollessa mukana. Ja näin Klaus: "Mieluimmin yksi ralli Suomessa kuin viisi Saksassa, täällä on hyvin rauhallista, aivan toisin kuin meillä ne ovat kovin rauhattomia."

Moottoripyöräkerho 69

**TALVI
RALLI
1980**

Yhä useammassa varsinkin suuressa pyörässä tapasi oikeat sukset sivuilla, mainiot apuvälineet tasapainoiluun talvisilla teillä liikuttaessa.

Erikoisesti hän oli ihastunut Suomen talveen ja luonnon puhtauteen, jota hän vertasi sanoin: "Kyllähän meillä Saksassakin sataa lunta, mutta esim. yöllä satanut lumi on jo aamulla keltaisen ja ruskean valkoista."

Ja näin kertoili ensimmäistä kertaa mukana ollut suomalainen nuori motoristi: "Kyllähän ne työpaikallakin sanoivat, että ootko sie ihan seonnut päästäsi, lähteä nyt mokomaan pakkaaseen ja vielä moottoripyörällä ajaen. No totta vie kyllä mie vähä itekii aloin eppäillä ommaa jären terveyttäin, mutt nyt ko mie tuln, nii kyllää yhe kokemuksen arvoinen on,

ihan ok, jot kyll mie tuun toistenkin."

TALVIRALLIN PALKITUT

Sivarit: Kahri Markku, Kotka, Huttunen Yrjö, Karkkila

Pisin matka: Impola Jorma, 416 km, Karhunen Arto., 350 km, Soukka Ilkka,

Lauantai-illan seikkailu: Lehto Ilkka
Ensimm. ulkom. os.ottaja Klaus Lehman

Renkaanheitto: Talja Pekka, Riepas Pekka, Semi Pauli

Arvotut palkinnot: Leppänen Olavi, Rauhamäki Kari, Karte Tommi, Virtanen Risto, Jaakkola Mauno

Kirkkopyhä ja kevätajelu

1. päivänä kesäkuuta 1980 Elimäen kirkossa klo 10.00. Kirkkokahvit, ja kahvien jälkeen lähdemme kevätajeluun. Toivotaan runsasta osanottoa.

Tervetuloa!

KALENTEREITA ILMESTYY

Kevätalvi on sitä aikaa jolloin rallikalenterit ilmestyvät motoristien käsiin. Kalenteria selaamalla löytää helposti ne tapahtumat kesän aikana johon mieli osallistua.

Wiitasaaren Moottorikerho on jo usean vuoden ajan julkaissut asiallista kotimaista kokoontumisajokalenteria. Eikä kerho tee poikkeusta tänäkään keväänä vaan kalenteri ilmestyy jälleen huhtikuussa, ja mikä parhainta sitä jaetaan aivan ilmaiseksi.

Moottoriliitto on julkaissut käteväen taskukokoisen kilpailukalenterin, joka sisältää moottoripyöräurheilun kaikki kilpailut kotimaassa ja suurimmat kilpailut ulkomailla. Kalenterissa on myös moottoripyörien kokoontumisajot. Kalenteria on saatavissa ilmaiseksi Moottoriliitosta.

Myöskin TFMK julkaisee Touring Calendarin 1980. Varaamalla calendarin etukäteen saat sen hintaan 15:— . Näyttelyssä on myyntihinta 20:— . Ennakkovaraukset 12.4.80 mennessä puhelimitse 90-584 186 tai postikortilla: Jörgen Mandell, Vanha Viertotie 23, 00300 Helsinki 30.

HYVÄ

kun et ottanut.

LIIKENNEMINISTERIÖ
LIIKENNETURVA

MITÄ KÄVELLEN KOKEE

Pensan kallistuminen on jo saanut monen motoristin vannomaan: nyt on ajettava lomilla ja viikonloppuina vähemmän ja pyrittävä kohteista saamaan irti enemmän. Sen ”enemmän” saa usealla paikkakunnalla tekemällä kiireettömän kävelylenkin.

Suomessakaan se ei ole hullumpi idea- ajatellaamme vaikkapa vanhaa Porvoota tai puu-Raumaa. Kiireellä ja pyörän satulasta katsoen niistä jää paljon huomaamatta ja kokematta.

Keski-Euroopan vanhan kulttuurin kylissä ja kaupungeissa anti on kokeilemisen arvoisen, varsinkin jos on rohkeutta ottaa yhteyttä paikallisiin ihmisiin. Usein kohtaa yllättävää avuliaisuutta ja saa runsaasti selvitystä seudun elämästä ja pystyy näin tulkitsemaan näkemäänsä. Mutta se edellyttää kiireettömyyttä ja avoimuutta. Motoristit kun varsinkin ovat omaksuneet kiireisen menon ja meiningin. Tämän kirjoittajalle ulkoiset motoristit ovat opettaneet kävelen katsomisen taitoa. Näytteeksi muutama muistikuva näistä kokemuksista.

KAHLITTU KIVI

Oli kevät Hollannissa ja olin ensi kerran maassa ja Yamaha-Martinin vieraana. Illallisen jälkeen Martin ja hänen veljensä sanoivat: nyt teemme iltakävelyn katsomaan Doomia ja kahlittua kiveä. Tiesin että Utrechtin Doom on maan kansallispyhäkkö, kuten Turun tuomiokirkko Suomen. Mutta mikä merkittävä sitten mahtaa olla se kahlittu kivi, aprikoitsin. Kier-

telimme Utrechtin vanhan keskustan kapeita, ikivanhoja katuja. Kiersimme mahtavan Doomin, mutta se ei lainkaan ole auki turisteille. Sitten pysähdyimme ainakin 700 v vanhan kivitalon seinustalle. Sen kivijalkaan oli vankalla rautakettingillä kytketty mahtava kivenmurikka. Martin kertoi: — kun esi-isämme valitsivat tämän paikan kulttuurimme ensimmäisen kaupungin rakennuspaikaksi, piru suuttui siitä. Kun rakennusmiehet yrittivät levätä yöllä, piru heitteli tätä kivenmu-

rikkaa pitkin rakennustyömaita ja piti melkoista metakkaa. Rakentajat pitivät kokouksen, mitä olisi tehtävä. Tultiin siihen johtopäätökseen, että pirus itseään he eivät pysty kahlitsemaan, mutta sen kiven jota pirus heittelee. Niin parhaat sepät pantiin takomaan vahvaa ketjua ja sillä sitten häiriötä tuottanut murikka kytkettiin kivijalkaan. Ja siinä se on ollut tähän päivään saakka.

Kun olen käynyt Hollannissa neljä kertaa ja kokenut sen elämää, olen joutunut toteamaan, että kahlitun kiven tarina on antanut minulle avaimen ymmärtää tätä maata ja kansaa. Eläminen suurelta osalta merenpinnan alapuolella edellyttää elämäntyyliä, jossa kaikkia asiat jota riivaajat heittelevät, pitää sitoa. ”Jos emme tä-

tä ymmärrä, kohta meiltä kaikilta kastuu peppu”, kuten eräs ystäväni tilanteen määritteli. Kahlitun kiven tarina on kansallinen symboli tälle elämänsenteelle.

Jos muuten matkaatte Hollannissa, Utrecht on paikka jossa kannattaa poiketa. Doomin mahtavaan kellotorniin pääsee turisti ja sieltä näkee suuren osan Hollantia. Vanha kaupunki on kiintoisa nähtävyys. Rautatieasema on Euroopan suurempia risteysasemia ja siellä on kuuluisa veturimuseo. 60 hehtaarin karjakeskus täyttyy joka keskiviikko maan suurimmista karjamarkkinoista. Siellä on tuhansia eläimiä, ihmisiä ja autoja, mittasuhteet käsittämättömät. Kaupungin ulkopuolella on kuulu Utrechtin metsä, jossa on erinomaisia campingalueita ja idyllisiä vanhoja restoranteja.

Kohdattiin Rotterdamin asemalla. Vas. Martin, Eero, Ton ja verraton oppaamme, jonka nimen olen unohtanut.

ILTAKÄVELY MUIDENISSA

Adin vieraana usein teimme iltakävelyn tässä historiallisessa pikkukaupungissa. Toisinaan suuntasimme reitimme Zuiderzeen patovallien hiljaisille harjanteille ja "seurustelimme" siellä laiduntavan karjan kanssa. Ahtaan kaupungin kapeat kadut ja kanavat olivat iltaisin hiljaiset, tuskin ketään liikkeellä. Kaduilta näkee suoraan asuntoihin ja niiden perhe-elämään. Adia huvitti kun totesin: — "niinhän te elätte täällä kuin akvaariossa." Perheistä kaikenikäiset viettävät iltaa yhdessä TV:tä katsellen tai jotain muuta puuhaten. Kun postitalon nurkalla joskun oli 5 mopopoikaa, Adi huomautti: — "noiden poikain kotona taitaa jotain olla pielessä, kun ne ovat täällä näin usein." (Muidenissa on 3 000 asukasta ja tämä nuorisoryhmä ainoa kadulla!) Olin Muidenissa syksyllä ja silloin turismi oli hiljentynyt, kesällä sitä on liiaksikin. Joskus iltakävelyllä poikkesimme juomaan iltakahvit paikallisen piirakan kera 300 v vanhassa kahvilassa. Sen seinällä komeilee kilpi: Napoleon asui tässä talossa 3 päivää. Olimme joskus illan ainoat asiakkaat, mutta meitä kohdeltiin kuin perhetuttavina. Isäntä syytti nipun männynoksia ikivanhaan takkaan. Sen vieressä nautittiin iltakahvi ja tarinoitiin.

Joskus teimme Muidenissa myös varhaisia aamukävelyitä, kun kaupunki ja sen reunan maaseutu heräsi arkipäivään. Ne oli varsin antoisia kokemuksia. Monet eläkeläiset olivat kanavilla varhaiskalassa, selkää köyristelvä, kalaa odottava kissa vierellään. On kuulemma kaloissa elohopeaa ja myrkyä sen verran, että kissanruokakin ovat epäilyttäviä. Aamulenkellä on helpompi tutustua ihmisiin kuin illalla, jolloin kaikki viettivät perhe-elämää. Myös kotipuutarhoissa oli toimintaa aamuisin. Kiireettömät

Muidenin kävelyt antoivat arvaamatoman paljon kokemuksia hollantilaisista.

ARNHEMIN SILLALLA

Tutustuin Onnoon ja Matthewiin sattumalta kun he sivuvaunullaan retkeilivät Suomessa. Erällä Hollanninmatkallani olin päivän heidän vieranaan ja he autolla risteilyttivät minua Arnheimin - Nijmegenin seuduilla jossa en ollut käynyt. Antoisin retkeilypäivämme ehtiessä auringonlaskuun, saavuiimme juuri Arnheimin kuululle sillalle, josta käytiin eräät toisen maailmansodan katkerimmat ja verisimmät taistelut. Koko seutu meni sileäksi, mutta siltaa ei kumpikaan puoli saanut tuhotuksi eikä pitkään vallatuksikaan. Hollanille saksalaisten tappio sillasta oli merkittävä askel vapautumiseen, siksi nuorikin polvi tuntee taisteluiden vaiheet. Minä olin juuri lkenut kirjan Arnheimin sillasta ja sen merkitys oli tiedossani. Kun syysauringon laskiessa pysäköimme sillan lähelle ja teimme kävelylenkin sillalle, oli tunnelmassa jotain mahtavaa. Koko maailma kylpi verenpunaisessa ruskossa, mutta tunnelma oli rauhallinen. Rusko maalasi loppuun saakka jälleenrakennetun seudun rakennukset ja vihreät puistot. Me tiedostimme tämän paikan kaamean historian, mutta nykyhetken mahtavuus hautasi sen kaukaiseksi muistoksi. Elinvoimaa uhkuvat opiskelijapojat edustivat uutta Euroopan sukupolvea, jonka saksalaiset, englantilaiset, ranskalaiset ja hollantilaiset eivät enää sotisi keskenään. Kaiken kokenut ja kaiken estänyt Arnheimin silta oli heille elämänuskoksen nykyhetken symboli. Auringonlaskun hetki tällä sillalla näiden nuorten seurassa oli tosi vaikuttava kokemus.

ROTTERDAMIN KESKUSTA

Toiveeni käydä Rotterdamissa toteutui erällä matkallani. Matkustimme lauantai-aamuna Adin kanssa Amsterdamista Pariisiin pikajunalla Rotterdamiin. Aamupäivällä ajoimme metron reitit, joista pääosa on viadukteina talojen kattojen tasalla ja sataman yläpuolella. Saimme näin jonkinlaisen yleiskuvan mahtavasta satamakaupungista. Sataman mahtavuus oli todella mykistävää. Oli sovittu että Martin ja Ton ajaisivat puolelta päivin keskusrautatieaseman parkkipaikalle pyöriillään. Tekisimme sitten yhteisen kävelykierroksen kaupungin sydämen nähtävyyksiä katsomaan. Tapasimme pojat siellä odottamassa. Martin oli kutsunut oppaaksemme syntyperäisen rotterdamilaisen. Tämä virkamies oli sukunsa ainoa eloonjäänyt Rotterdamin suurpommituksista, jotka sortivat kaupungin ja sataman soraläjäksi. 10-vuotiaana poikana oppaamme jäi henkiin tuhlivelvetoista, joka yhden päivän aikana tuhosi koko vanhan keskustan ja tappoi 25.000 siviiliä. Rauhallinen kävelykierroksemme jälleenrakennetussa suurkaupungissa kesti 5 tuntia. Mykistyneenä kuuntelimme oppaamme kertomusta vanhasta kaupungista, sen tuhosta ja jälleenrakennuksesta. Välillä levähdimme puistonurmikolla tai pikku kahvilassa. Mies ilman sukulaisia kertoi omaa ja kaupunkinsa kohtaloa. Hän erikoisesti halusi, että kokiimme tämän suurkaupungin lauantai-illan. Ja me koimme sen. Koko mahtava city hiljeni miltei kuolleeksi. Tämä vain autoja ja liike-elämää varten rakennettu mahtava keskus oli tyhjä. Autojen virtakin alkoi tyrehtyä loputtomien eritasoristeyksien kautta. Väljään rakennettujen talokolossien kaduilla ja puistoissa ei näkynyt juuri ketään. Oppaamme sanoi: "katsokaa nyt kuinka epäinhimillisen kaupungin

arkkitehdit ja liikenneinsinöörit meille tekivät. Jokainen täältä pakenee viikonlopuksi. Tämä on lohduton, autio, ihmisten unohtama kaupunki. Etenkin meille, jotka muistamme vanhan, ahtaan ja elävän Rotterdamin."

Klo 22 jälkeen jatkuvan kuhinan keskusrautatieasemakin hiljeni. Sen mahtavissa auloissa ei oleskellut ketään, eikä sen vessoissa vetelehtinyt epämääräistä porukkaa. Omalaatuisen steriiliys ja hiljaisuus valtasi aseman kuten kaupungin keskustankin. (Vielä kaameamman suurkaupungin autiuden koin Lontoossa 1978. Nousin autiolle maanalaisen Bankin asemalle klo 22 ja ainoana portaiden matkustajana nousin katutasolle. Siellä ei silmäkantamattomiin nähnyt ristinsielua, eikä katuvalojakaaan juuri ollut. Mahtava pankkikeskus on illalla kuollut kaupunki, puistattava. Jos ette usko, käykää katsomassa)

2000-VUOTIAS CHESTER

Kun roomalaiset muinoin hallitsivat Britanniaa, eräs hallintokeskus oli Chester. Tämä Liverpoolin läheisyydessä oleva kaupunki muuten tuli moottorivälle tutuksi viime RAC-rallin aikoihin, se kun oli rallin keskuspaikka. Walter ja Keith esittelivät tämän 2000 vuoden kulttuurikerrokset käsittävän kaupungin suuremman kävelykierroksen avulla. Sen ahtailla kujilla ei motorisoitu kulkuneuvo olikukaan mikään turistiväline, ja monasti hitaampikin kuin kävely. Englantilaiset tuntevat oman historiansa ja luontonsa ja sen oppaina he ovat verrattomia. Tuntui siltä että liverpoolilaiset oppaani suorastaan rakastivat historiallista Chesteriä ja sen vuosituhtauskivimuureja, joita roomalaislegioonat aikoinaan hallitsivat. Mutta vaikuttavia ovat sen jälkeen rakennetut kristillisen ja englantilaisen kult-

Talvipakina eli Nyt on aika. . .

Kotikaupunkini yhdistetyssä maanpuolustus-, sikatalous-urheilu- ja uutislehdessä kertoilee aika ajoin eräs puutarha-alan konsulentti puutarhan omistajille, mitä kunakin kuukautena on syytä tehdä puutarhassa.

Koetetaanpa esimerkin innoittamina yhdessä tehdä listaa mitä motoristin tulisi sydäntalvenaikana tehdä — muutakin kuin odottaa kevättä.

Nyt on aika pistää myöhästyneet joulujoulu- ja uudenvuodenkortit postiin ja sitten syytellä vain muina miehinä keisarillista posti- ja telegraafiyhdistyksen hitaudesta kun tuttavat kummeksuen niistä kiittelevät.

Nyt on aika viho viimein saada ve-

tuurin aikaansannokset. Jos ajelette Englannissa, poiketkaa ihmeessä Chesterissä. Siellä kokee Englannin historian tiivistettynä ja kohtuullisissa mitasuhteissa käsittää.

COMMON

Eräs matkajeni parhaita aamukävelyitä oli Hillingdonissa, kun läksimme ulkoiluttamaan Peterin koiraa sikäläiselle jokamiesalueelle eli common'le. Tällä kiireettömällä aamukävelyllä sain perusteellisen selvityksen näistä historiallisista jokamiesalueista, ja niiden yhteyteen usein tehdyistä urheilualueista. Siellä tavattiin myös muita ulkoilijoita.

Nämä esimerkit riittänevät viitteeksi siitä, mitä kävellen voi kokea.

Eero Mikkola

roilmoitus postiin sillä veronkorotus, tiedustelut ja muut ilkeät jälkitaudit ovat odotettavissa.

Taudeista puheenollen — nyt on se aika jolloin karjapaimen eli teksasilainen kaataa heikommasta päästä motoristejakin ketoon — ei kun sänkyyn. Siihen tautiin ei sitten kuulemma auta paljon muu kuin sänkyyn. Siihen tautiin ei sitten kuulemma auta paljon muu kuin sängyssä pysyminen, asperiinin syönti ja mehujen latkiminen. Nämä tšekäläiset itämaan tietäjät eli lekurit eivät kylläkään suositele viskiä taudin hoitoon, mutta teksasilaista elämää kuvaavista filmeistä olen saanut sen vankkumattoman käsityksen että karjapaimenet käyttivät viskiä tämän taudin parantamiseen, jos kohta moneen muuhunkin tarkoitukseen.

Kun näistä ikävimmistä asioista ja joululahjojen laskuista, ennakko- tai jälkiverolapuista ja sen semmoisista on selvitty on syytä kääntää ajatukset kohti tulevaa ajokautta ja alkaa hengessään varustautua siihen.

Uutiset tietää kertoa, että kypäroitten sisältä on löydyttävä nyt oikein viralliset hyväksymisnotulit. Katso vaikka Tekniikan Maailma — nimistä lehtykäistä No 20/79, sivulta 159. Voipi tulla eteen matka kypäräkauppaan.

Sitten voi alkaa harkita että ajetaan vanhalla pyörällä vielä alkava sesonki vai vaihdettaiskos uuteen ja ehompaan.

Uuteen vaihdon puolesta puhuu kyllä se tosiseikka että vallankin japsi-

pyörät ovat nyt kohtuullisen halvoiksi katsottavissa hinnoissa. Samoin on tarjolla oleva mallivalikoima jo melkomoisen runsas. Ihan panee arvelettamaan jos jonkin uppo-oudon uutuuspyörän menisi ostamaan, että saaneeko siihen mahdollisia osia ja kuinka pian.

Vaihdon puolesta puhuu myös se että pankeista saattaa löytyä myönteistä mieltä asialle eli jatkoa omalle rahalle paremmin kuin aikoihin. Pitää vaan sitkeästi nojata luottotiskiinkin eikä lähteä pois ennenkuin on saanut tarpeeseensa niinkuin se entinen fliikka. . . no niin, olkoon nyt. Eli että jos vaan hiukankin kantti kestää niin näkisin että nyt kannattaisi tehdä vaihdot sillä tuskin tilanne jatkuu näin makoisana loputtomiin, sano ajatolla.

No — jos päätät ajella sillä vanhalla uskollisella niin osta hänelle sitenainakin uudet kesäkengätsekä etu-, että takapäähän. Ne on nyt hyvä pistää vanteelle ja tasapainostaa valmiiksi. Samoin nyt on aika ostaa tulpat, suodattimet, kärjet ja kettingit varsinkin kun monessa harvinaisemmassa voi olla tilaamista ja etsimistä.

Huomio — eli häiriö- valot näkyvät muutamassa pyörässä jo viime kesänä ja hyvin näkyvätkin mikäli satuivat molemmat yhtä aikaa palaamaan. Jos sellaiset asentelet niin ota ensin selvää miten ne todella tulee olla. Erästä kotimaista valmistetta kuulun moittittavan polttimoiden heikkojen kiinnityksien vuoksi, liekö ulkomaan tuote sitten parempi, en tiedä.

Nyt on aika ottaa kamerasta pois se filmirulla josta jouluna jäi pari kolme ruutua ottamatta ja viedä rulla kehitettäväksi. Vaikka nuukuus on hyväkin asia niin puoliksi otettua värifilmiä ei kannata kamerassa makuuttaa happanemassa.

Nyt on aika tuumia millaista vakuutusta aikoo pyörässään pitää tulevana ajokautena ja pistää asiasta ajoissa tietoa vakuutusyhtiöön joko

kirjeellä tai käynnillä. Vakuutusten kunnossahoito on ehdoton juttu ennenkuin metriäkään julkisella tiellä tai kadulla ajetaan. Bonusten kasvattamisessa (10 % vuodessa kolarittomalta vuodelta) on liikennevakuutuksen oltava voimassa kuusi kuukautta vähintään kunakin vuonna.

Jos jokin kaukomatka pyörii levottomassa mielessäsi niin nyt on aika jaloittaa kaavailut, tilata esitteitä tai hankkia muita tietoja. Matkakassan kartuttamiseen on nyt talvelta parempaa aikaa tai mahdollisuutta kuin kesäisin. Joihinkin tunnettuihin ruuhka viikkoihin voi olla syytä jo nyt jättää lauttapaikka tai hyttivarauksensa. Entäs onko passisi vielä voimassa?

Nyt on aikaš katsahtaa vaatekaappiin ja tarkastaa onko ajovarusteissa esimerkiksi hajonneita vetoketjuja, ratkenneita saumoja tai muuta remontin aihetta. Tai pitäisikö peräti tilata uusi haalari? Samoin sopii katsella läpi saappaat ja kintaat yms ja viedä sairraat hoitoon suutarille.

Nyt on aika juusia mp-alan lehtien tilauksia jos ei ole sitä jo ennen vuodenvaihdetta tehnyt. Samoin on aika maksaa MP-kerho 69:n jäsenmaksu niin pysyy jäsenyyden voimassa ja tulee jätämä jalo Motoristilehtikin kotiin, kunhan se ensin toimitetaan ja painiskellaan ja postitetaan, meinaan se lehti siis.

Jos et kuulu mihinkään moottori-kerhoon tai alan yhdistykseen niin nyt on aika liittyä sellaiseen. Kyllä niistä yleensä jotakin vastinetta rahalleen saa. Ja jos ei jonkin kerhon toiminta miellytä niin sopiihan sitä ruveta toteuttamaan itseään ja alkaa vaikuttajajaksilönä parantamaan kerhojen toimintaa, siitä vaan sano siittiö.

Niin että kyllä sitä näin talvisydanäkin on yhtä ja toista puuhaa sen kevään odottamisen ohella. Päivää Paavalista (25.1.) ja kevättä Kynttelistä (3.2.) saneli vanha kansa joten kylä se tästä taas iloksi muuttuu.

Mietteitä matkamotorismista ja kerhotoiminnasta

Moottoripyöräilyn uusi tuleminen elämäni tapahtui hieman yllättäen. Tässä eräänä syksyisenä päivänä sai esikoispoika Kari Päähänsä, ettei 250 kuutioinen ole pyörä eikä mikään. Vähintään 500 kuutioinen sen kuulemalla olla pitää. Eihän siinä enää muu auttanut kuin, että isän oli ostettava se pikkupyörä, että poika sai alkupääomaa isompaa pyörää varten. Olihan siitä, kun minulla viimeksi moottoripyörä oli ollut, kulunut jo lähes 20 ajastaikaa. Kun nyt kerran moottoripyörä tuli hankittua, niin oli viimein kesän koittaessa aika aloittaa ajoharjoittelu, taito joka vuosien mittaan oli päässyt ruostumaan. Varusteiden laita oli vähän niin ja näin, kypärän sentään hankin, nahkapusero löytyi jostain, sadehousut ja saappaat jalkaan ja sitten maantielle naapurien kauhuksi. Vaimokin tahtoi vielä hymähdellä, minun, kuulemma aikuisen miehen touhuille. On se muuten omituista, jos ajan polkupyörällä niin siinä ei ole mitään merkillistä, mutta jos pyörään laittaa moottorin niin se onkin jo vain nuorisolle kuuluva ajokki. No me miehethän olemme ikuisia nuoria.

Ensimmäinen kesä kului yksinomaan kotikaupungin ympäristökuntiin tutustuessa, eikä kilometrejäkään järin paljoa mittariin kertynyt. Toinen kesä lähti jo huomattavasti vauhdikkaammin alkuun. Talvella olin pojilleni tullut luvanneeksi läntä mukaan johonkin kokoontumisajoon. Kesäkuun alkupuolella olikin sitten Kauharalli, johon päätimme joukolla läh-

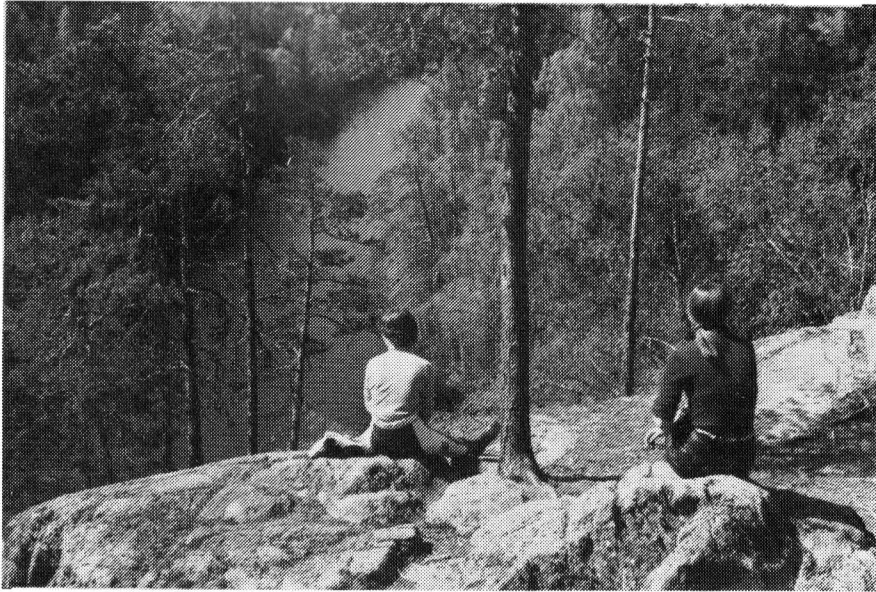
teä. Menomatka menikin sateisesta säästä huolimatta mukavasti. Perillä tutustuin mielenkiinnolla näihin nuoriin motoristeihin ja heidän ajokkeihinsa. Täällä sain myös havaita, etten suinkaan ollut ainoa aikuisikään ehtinyt motoristi, sillä kun vanhimman osanottajan palkinto jaettiin, meni se minulta kirikkaasti sivu suun. Itse ralli tapahtumana kului osaltani lähinnä nuotiotulilla turistessa ja sateen ropistellessa niskaan. Mieleeni jäi kuitenkin tapa, jolla nämä nuoret minuun suhtautuivat, se yllätti positiivisesti. Kotimatkaa suosi jo kyllä ilmojen haltia, mutta nyt rupesi pyörän tekniikka pettämään. Pyörästäni meni toinen puola ja niin jouduin kotimatkan ajamaan yhden pytyyn voimalla, vaan hyvinhän tuo pikkupyörä silläkin selvisi. Näin siis tuli tehtyä elämäni ensimmäinen kokoontumisajo. Eihän noita tuollaisia ralleja minun nuoruudessani ollutkaan, silloin ajeltiin etupäässä yksin, enintään kaveri mukana takaistuimella. Matkat suuntautuivat ehkä jollekin nähtävyyksipaikalle, tai sitten ajettiin vain ajamisen ilosta. Loppukesä minulta sitten kuluikin etupäässä ilta- ja sunnuntaiajeluja tehdessä. Ympäristökuntain rauhallisia hiikkateitä ajelllessani havaitsin kuinka ihmeen rauhoittavan olotilan moottoripyöräily ajajalleen tarjosi, tunne jota autoillessa oli turha etsiä. Vanhemmat poikani olivat menneen kesän aikana liittyneet jäseneksi MP-69:in ja näin tuoneet kyseisen kerhon myös minun tietoisuuteeni, lähinnä juuri Motoristin välityksel-

lä. Tuleva Kontiorallikin alkoi jo talvella useampaan otteeseen pyöriskellä perheemme miespuolisten jäsenten puheissa. Veljes-sarjan nuorinkin oli jo tullut kuvioihin mukaan ja näin oli vielä yhden pyörän osto edessä ennen ajokautta. Ensimmäisen kosketukseni MP-69:in sain kevätajelun merkeissä Ruoveden Helvetinkolulle. Ajelin täältä lauantaina Siitamaan yöksi, siinä yksin taivalta tehdessäni ajattelin, että miten mahtavat kerholaiset muukalaisen suhtautua. Ohjeiden mukaan Siitaman seurantalo löytyi mukavasti ja kohta pihaan tultuani tuli Mikkolan Eero kättelemään ja tervetulleeksi toivottamaan. Kerrotuani terveiset Kouvolasta, ilmaantui portaalle leveästi hymyilevä naamataulu ja luokseni asteli mies käsi ojossa,

ilmoittaen olevansa Pappa. Siitähän tuo tutustuminen lähti mukavasti alkuun ja iltanuoriolla tarinoiden aika vaihtui huomaamatta yöksi. Sitten keuhalla ajatun Kontiorallin jälkeen olikin aika pyrkiä jäseneksi MP-69:in. Kun nyt katselen tätä Mp-69:n toimintaa en voi muuta kun todeta, että kyllä tällaista kerhoa joka hoitaa matkamotoristin asioita ja vielä koko valtakunnan alueella, tarvitaan. Muistelen -50 lukua jolloin kyllä oli moottorikerhoja mutta nämä kaikki harrastivat ainoastaan kilpailutoimintaa. Matkamotorismin nämä kerhot hyväksyivät ainoastaan kun tämä pyörälään tuli kilpailuja katsomaan ja luanasti piletin. Ehkä paljon parjattu pärinäpoika-aikakausi olisi saanut toiset kasvot, jos olisi ollut kerho joka olisi

Paluumatkalla Kontiosta -79 keittelimme Vesan kanssa kahvit oikein erämiesten tavoin, pakissa ja nuotiolla. Tämä harvinaisen kaunis ja rauhallinen lepopaikka sijaitsee Joensuusta etelään 6-tien varrella.

Motoristitytöt ihailemassa Ruoveden Helvetinkolun mahtavia näköaloja -78.

ohjannut näitä kavereita matkamotorismin pariin. Eivät suinkaan kaikki, jotka pitävät moottoripyöräilyä, harrasta kilpailusta. Juuri tällaisia motoristeja varten tarvitaan kerhoa, joka suuntaa toimintansa matka-ajojen järjestämiseen ja kiinnittää huomiota oikeaan liikennöimiseen. Kerhon järjestämät sunnuntai- ja etappiajelut ovat nähdäkseni parhaiten onnistuneita toimintamuotoja. Näissä nimenomaan toteutuu matkamotorismin perustarkoitus, nimittäin moottoripyörällä liikkuen tutustua eri kohteisiin ja nähtävyyksiin. Vaikka osallistuminen näihin tilaisuuksiin olisikin vähäisempää kuin esim. moniin ralleihin, uskon silti, että toimintaa tällä sektorilla kannattaa jatkaa jopa entistä pötevämmän.

Kontioralli on tuntunut nauttineen melkoista suosiota sekä arvontaa, ja lienee niin, että Kontiorallista on

muodostunut melkoinen kohokohta motoristien kesän ohjelmistoon. Seurailin tuossa kesällä -79 perjantai-iltana, matkallani Kontioralliin, liikennettä 5-tiellä lähellä Kuopiota. Moottoripyöräjonot olivat melkoisia ja kaikilla näytti olevan kova kiire ajaessaan siinä yhä pimenevässä illassa kohti Jankoskea ja tietysti sieltä edelleen yötä myöten Juuan Piiteriin. Siinä katsellessa tuli mieleeni, että onko nyt heitetty syrjään matkamotorismi ja otettu tilalle ralli, sanan varsinaisessa merkityksessä. Kannattaisi ehkä keikeillä miltä tuntuisi ajella pitkin vaihtelevia, mäkiisiä ja mutkaisia pikkuteitä jotka vielä monesti, liikenteen hiljaisuuden vuoksi, ovat erittäin hyväpintaisia. Ajoreittimme voisimme näin suunnitella kulkeviksi pitkin sivuteitä, ajella hiljaisten maalaiskylien läpi, käväistä jonkin pienen kirkonkylän kahviossa juomassa kupin kuu-

maa, tai ehkä käydä vilkaisemassa reitin varrelle sattuvan kaupungin torielämää ja ostaa sieltä vaikka jotain lämmintä haukattavaa. Karttaa tutkiessa huomaa helposti, että reitin varrella on useita nähtävyyksiä. Näissä kyllä kannattaa poiketa, vaikka tehdä pieni mutkakin niiden takia. Nämä tällaiset kohteet rikastuttavat kummasti matkaa ja menetetty aika on lopuksi melko pieni, sensijaan muistoissa tällaiset käynnit säilyvät kauan. Meillä täällä Suomessa on leiriytyminen suhteellisen vapaata.

Tuottaa joskus suurta mielihyvää pysähtyä ja leiriytyä yöksi yksinäisen järven tai lammen rannalle. Valmistaa siinä pieni iltapala, jota nauttiesa meille ehkä suodaan tilaisuus katsella kaunista auringonlaskua. Aamulla, rauhallisesti nukutun yön jälkeen, meidät herättää teltaamme kuuluva

linnunlaulu ja silloin onkin jo aika nousta, juoda aamukahvi, sekä lähteä ajelemaan kohti Kontiorallin kokoon-tumispaikkaa. No tämä tästä, ja tosiaan kaikillehan ei hiljaisuus sovi.

Kerholaisten keskinäisen kanssakäymisen odottaisi olevan vilkkaampaa. Muistelen, että tästä asiasta olisi joskus Motoristissa kirjoitettukin mutta asia ei vain ole saanut tuulta purjeisiinsa. Onhan nyt kai niin, että monilla paikkakunnilla on kerholaisten tapana jonain määrättyinä iltoina kokoontua johonkin iltaa istumaan, tai jopa saunomaankin. Näistä tällaisista kerhoilloista voisi ehkä Motoristissa kertoilla, varsinkin jos on mahdollista ottaa sinne vieraita vastaan. Luulisin, että olisi mukavaa joskus iltaisin ajella visiitille naapuriin. Ehkä tällaiset vierailut myös vähän sekoittaisi-

Varhainen aamuhetki Etappiajosta -79 Rautalammin Korpijärven leirintä-alueelta.

MATKAOPASTUS

Norja on suosittu matkailumaa myös suomalaisten motoristien mielestä. Syitä tähän on kyllä hieman vaikea löytää. Sehän on ensinnäkin NATO-maa jossa jopa saksalaiset militaristit osallistuvat sotaharjoituksiin. Toisekseen tiet eivät ole vallan kaksisia kaiken kaikkiaan, vaikka kieltämättä hyviäkin pätkiä löytyy. Kolmanneksen norskit eivät sitten millään myönnä rauhanneopelia eräälle iäkkäälle suomalaiselle valtiomiehelle vaikka asiasta kuinka vihjailtaisiin. Neljänneksen Norjassa sataa paljon. Viidenneksen siellä on huonoa ja kallista olutta ja vielä kalliimpaa viinaa. Muutoin kyllä ihmiset ovat reiluja ja eivätkä tietääksemme ole yleensä suhtautuneet mitenkään kielteisesti suomalaisiin moottoripyöräilijöihin. Luontokin on kaunis ja paikoin vähän liiankin jylhää, kun jostain tien syrjältä pälyilee kohti pohjattoman rotkon pohjaa. Eräänlainen kumma kaksinaismoraali maassa tuntuu vallitsevan, vähän kuin meilläkin. Sääntöjä ja kieltoja ja viranomaisia on vilisemällä. Silti elävä elämä muovaa omat ratansa ja sääntönsä joka seikka lainsäätäjiltä ja byrokraateilta helposti unohtuu.

Jos siis kuitenkin menette Norjaan — ja menkää vaan — niin alla on hiu-

vat niitä pilttuita joita myös Kontioralliin näyttää muodostuvan.

Tässä on nyt tullut kerrottua ajatuksia ja näkemyksiä moottoripyöräilystä ja siihen liittyvistä ilmiöistä. Toiteisin vielä, että paljon hyvää on nimenomaa matkapyöräilyn hyväksi tehty, mutta vielä kyllä työsarkaa riittää. Kiitokset tästä toiminnasta erityisesti MP-69:lle!

kan sanakirjaa josta sopivasti siipoon-, espoon tai paraistenruätsia jatkamalla pääsee mukavasti juttuun paikallisten sillinkuristajien kanssa. Ruotsalaisehan väittävät norjalaisten olevan hieman yksinkertaista väkeä mikä tietysti on kaikkea perää vailla oleva väite. Samaahan väittävät hollantilaiset samoin aivan oikeutetusti pelkijalaisista, silkkää naapuriystävyyttä siis.

Nämä alempana olevat esimerkit ovat riksmål — nimistä kieltä, eli sitä suomalaiselle helpompaa plaatua. Sitten on vielä se toinen sortti eli nynorsk joka on niinku enempi tanskan-sorttista niinku. Sitä kuunnellessa saa jo pinnistellä luppakorviaan.

Tässä siis joitain korvaan jääneitä riksmålän sanontoja ja sanoja. Niitä vaan puheen sekaan niin juttu luistaa, sano. Ja aivan kaikkea ei pidä silti uskoa mitä lehdissä lukee, niissähän kirjoitellaan aivan toisinaan mitä sattuu nykyisin.

Akkurat - just niin, tarkalleen, aivan, gutte - poika, jätka, jenta - tyttö, mimmi, gimma, drosje - taksiauto, motorsykkkel - prätka, tyttebär - puolukka, politi - lähin omainen eli viranomainen, kun - vain, fylke - maakunta eli lääni, spörre - kysy, spise - syödä, sverre - pojan nimi, desvärre - valitettavasti eli pahempi juttu, kjaempetorsk - tappajahai, uke - viikko, sildfjord - yleisnimi paikkakunnalle (ei Oslo), hjemmibrennt brennivin - ponu, kurnu - maan rahayksikkö, nabo - naapuri, vindu - ikkuna, rolig - rauhallinen (EI hauska), hurtig - nopea, nettopp - katso akkurat, mange hilsener hjem - terveys kotiin, Paradise & Hell - todellakin sennimiset paikkakunnat löytyvät maasta, siellä on kiva leimaut-

Vaari.

MARJOVAARAN KIERTÄJÄ

”Hyvää matkaa, perillä tavataan. Ja muista tankata kun mahdollista!”

Lossirannassa oli lepäämässä toistakymmentä isoa moottoripyörää pitkää matkaa varten kuormattuna, päällimmäisenä missä keitinvehkeet, missä tenarit. Sieltä täältä pyöristä kuului hiljaisista napsahtelua ja lämpimän hohteen pystyi aistimaan liikkueissa pyörien joukossa.

Puheensorina eri ryhmissä kertoi alkukesän reisuista sekä jo ajatun alkumatkan kokemuksista. Mutta arvelut siitä, mitä hämartyvä perjantai yö tuo tullessaan, olivat sittenkin päällimmäisenä; ovat mänössä kaikki Kontioralliin. . . myös mie elämäni ensimmäiseen Kontioralliin, kokoontumisajojen kohokohtaan. . . jos hyö huolii. . .

Sullottuani saamani monisteen tarkan tutkistelun jälkeen nahkapuvun sisään totesin tilanteen tältä osin selväksi; . . eikä sitten muuta kuin ajelen eteenpäin tienvartta seuraillen, ajo-ohjeita etsien. . .

Tienpinta seuraili maaston pehmeitä muotoja joustavasti, katse seuraili puhe-

taa passinsa (jos se on mukana) niin saa sanoa olleensa kummassakin paikassa jo täällä maan päällä.

Lopuksi vielä yksi norjalaisviitsi: — Oletko kuullut että Öslon kaupunginkirjasto on suljettu?

— Enpä ole, mikäs siihen on synnä?

— No kun kirja on varastettu.

Med venlig hilseen

Jiipee

linpylväitä, maitolaitureita. Peiliin ilmestyi vipattava, kirkas valo ja pian se pörrähti ohi kuskin ja matkustajan iloisesti tervehtien. Mieliala nousi jo entisistäkin korkeista lukemista. . . matkapyöräilijä. . . Kontioon. . .

Taival taittui verkkaan Suzukia tienvarresta vahdaten. Juuri ennen Savonlinnaa silmään sattui pyöräryhmät erään huoltamon pihalla, . . . bensaa, totta vie sitähan tarvitaan. . . Pyöriä tulee ja lähtee jatkuvasti; mittari ei juuri pääse huilaamaan. Käynti kassalla ja sitten eteenpäin, itää kohti läpi harjumaisemien pyrsähtymättä. ”. . . Juurihan mie täällä kävin juhannuksena. . .”

”Mitä p. . . tä. Siitähän piti kääntyä valsempaan. . .” Tiukka jarrutus ja pian oltiin taas oikealla reitillä notkemia ja harjanteita seuraten. Perääni jättäytyi muista poiketen yksi vipattava valo, kohta toinenkin. ”Onhan täällä muitakin liikkeellä, jolla ei ole ihan niin tolkuton kiire. . . vaikka intoa tässä pursuilee yks jos toinenkin. . .

Kutostien risteyksessä vilkutan hiekkaleivitykselle, kas saan seuraa. ”Taide-taan olla menossa samaan paikkaan. . .” Tuutilla tullut kaveri avaa jutustelunpään. Siinä jalkoja oikoessamme, itikoita häätellessä ja muutenkin venenkiertoa parantaessa kysäisin vaivihkaa, laskeeko ne leirialueelle vaikken olekkaan kerhon jäsen. Lännestä ajelleet kaverit selostivat ennakoilmoittautumisesta, mutta että kyllä sinne. . . Reservinä tähän

asti ollut villapaita sai astua tarkotukseensa nahkapuvun alle.

Kiteetä lähestyessämme oli eräässä risteyksessä pari pyöräkuntaa karttaa tutkimassa, tästä pääsis suoraan... "Mut entäs bensa, saaks sitä mistä?". . . Tolosenmäeltä ainaskin. . . siis sinne.

Kymmenet maatiekamelit olivat piiritäneet mittarit ja yhen pojanjolpin, joka auliisti täytti jokaisen tankin. Pikainen maksu kassalle, tarra muistoksi Pontikapitäjästä. Halu päästä perille pisti matkaan turhia aikailematta. "Petkeljärvi, missähän asti se oikein lie. . ." Joku oli tietävinään jotta pikatietä Joen kaupunkiin ja sieltä eelleen Iiomantsiin pääsis hyviä pikiteitä ajellen. Suzuki-merkit tuntuivat johdattavan syrjäisille seuduille, eikä se tuntunut viehättävän montakaan.

Päätin lähteä seuraamaan Suzukia. Siikäläisestä nuorisosta taisi olla kaikki liikkeellä hämartyvässä illassa. Casinolla oli kait tanssit ja joku poppari Hesasta vetonaulana.

Tie muuttui mutkallisemmaksi sekä hiekkapintaiseksi. "Että mie ajelen tässä yösyönnä Runon ja Rajantietä Kontioralliin. . ." Tunne oli sanoin kuvaamaton; kostea tumma yö, tiestä nouseva pöly, visiiriin tiivistyvät pisarat, peilissä vipattavat kirkkaat valot ja silloin tällöin ohipöristävä pyörä. . . Saivat kaikki mielialan korkialle. . . Kontioralliin. . .

Värtsilässä tuli stoppi eteen, valtakunnan raja, no ei siitä ainakaan joten takas vaan koko letka oikialle tielle yli kiskon. Tie seuraili rajavyöhykettä enimmäkseen harvaan asutussa Karjalaismaisemassa. "Kohta on kontrolli. . ." pari kaveria oli tien ohessa valamassa uskoa väsyneille taivaltaajille.

Liittymässä, pienen puron rannalla oli elämää; pari teltaa ja epälukuisia määrä kulkijoita ja heidän pyöriään. Iloinen puheensorina, huolimatta silminnähtävästä uupumuksesta, täytti ne hetket jolloin koneet olivat vaihtaneet.

Käteen annettiin pieni kortti ja Iiomantsia esittelevä lehyke. Sihahtelu koneiden kyljistä ja pakoputkista havahdutti liikkeelle. Ei se mieltä madalla, asu kelin mukaan ja eteenpäin, unikin pyrki hiipimään. . . Eikä mitään.

"Mikähän metropoli tuo Marjovaara oikein on, kun vähän väliä on viitta oikealle milloin vasemmalle ja taas oikealle, eikä sinne koskaan käännytään vaikka tie vetäis kuin; uteliaisuushan tässä oikein herää. . ."

Möhköön männessä oli pitkiä suosio-ria, möhkyrat tienpinnassa pitivät valpaana. "Kontioralli" Nyt ruvetaan olemaan perillä. . . eihän täältä pääse enää kovinkaan pitkälle itään. Mäntykangasta tuntui kumminkin piisaavan, Tie loisti valkoisena nauhana eessä, paksu pölypilvi sen yllä paljasti tiellä olevan liikkuja. Mitä täällähän piti olla erityisen alhainen rajoitus, no sillä on kiire nukkumaan.

Päätepisteessä, Petkeljärvellä, otettiin saapuvat vastaan huolella. Nostettiinpa eräs kavereiden toimesta omille tolpileen toisten hoivatessa rautaratsun karjalaisen männyn juurakkoon.

Tarkkailin tapahtumia tovin ennen kuin sopivan raon tullessa uskalsin pöydän ääressä touhuavan kaverin juttusille. "Onhan sulla se kortti sieltä kontrollipalkalta. . .?" Nimen tultua "jälki-ilmoittautuneisiin" tuntui lopultakin varmalta; täällä ollaan. . . Kontiorallissa. . ." "965"

KONTIO 1980

Tämän vuoden Kontion kontrollipaikka on lapinhenkinen, ke-lopuinen Union-huoltoasema Ivalossa.

Kontrollipaikka on auki seuraavasti:

Perjantaista 4.7. klo 8.00—
Lauantaihin 5.7. klo 19.00

Huoltoaseman kahvio ja polttoainejakelu ovat avoinna myös ko. aikoina.

PS. kaikkien ralliin osallistujien tulee ajaa kontrollin kautta.

Kontiorallitoimikunta 1980

PERHEUUTISIA

Hannu ja Kikka Tammelinin perheeseen on 19.3.1980 Porissa syntynyt reipas tyttövauva. Toimitus onnittelee.

HALUTAAN OSTAA

Ostetaan: Hondan 750:aan ETULE-VYJARRU + PURISTIN. Ystävälliset tarjoukset puh 915-149 673 kotiin tai 149 211 työhön, Pertsa.

Ostan BMW R 75/5:een sopivan 30 litran ja yli -Bensatankin (hoske, Heindr. tms.) vast. Timo J. 961-253 970.

Yamaha RD 350:een sopivat pakoputket; miel. alkuperäiset. TAKALAUKKU, TUULISUOJA tai 1/4-MATKAKATE. Taavi Hiltunen, puh. 935-2980.

Moottoripyörällä halki Afrikan

Jatkoa...

VAIVAT JA VASTUKSET ALKAVAT

Kohtaan Eric Newbyn. — Viimeinen mahdollisuus soiden ylittämiseen — Kulankaivajana Geitassa. — Jouluaatto

Olen jättänyt zuluille jäähyväiset ja tulen varmaan kauan muistamaan kuninkas Cyprianin ja iloiset hääjuhlat. Johannesburgissa vietän muutaman hauskan päivän tohtori Martinyn luona, johon tutustuin tulomat kallani. Hänen poikansa Lufi on myöskin lääkäri. Herra Martiny ja Lufi ovat työssä päivisin, joten minulla ja rouva Martinyllä on monta rattoisaa keskusteluhetkeä. Martinyillä on suuri koti, jossa on kokonaista seitsemän mustaa palvelijaa. Rouva moitti heitä kovasti. — Yhtä hyvin voisi tehdä kaikki työt itse, hän sanoo. — kuin saada nämä miehet ensin työn alkuun ja sitten valvoa koko ajan, etteivät he tee mitään hullusti!

Täällä on jokseenkin kuumaa, ja minä vietänkin suurimman osan päivää uimaltaassa. Iltaisin rouva Martiny laulaa meille kauniilla sopraanolla. Miellyttävä viikko tohtoriperheen luona kuluu liiankin nopeasti, mutta minun on jatkettava jälkeen matkaa pohjoista koiden.

Kun Wolfram ja minä Etelä-Afrikkaan saapuessamme tapasimme Beit Bridgen tulli- ja siirtolaisviranomaiset, he lausivat meidät tervetulleiksi ja toivoivat, että viihtyisimme liittovaltiossa. Muualla Afrikassa emme saaneet osaksemme paljoakaan ystävällisyyttä, joten tämä oli meille miellyttävä yllätys. Yhdeksän kuukautta kestäneen oleske-

luni aikana Etelä-Afrikan liittovaltiossa olen nyt saanut kokea, että useimmat ihmiset täällä ovat erittäin ystävällisiä, vieraanvaraisia ja avuliaita.

Tällä kertaa sivuutan Beit Bridgen päinvastaiseen suuntaan. Rajavirkamiehet tuntevat minut ja utelevat nyt tarkoin, olenko nauttinut oleskelustani Etelä-Afrikassa, ja minä voin hyvillä mielin vakuuttaa heille, että olen viihtynyt täällä erinomaisen hyvin.

Ja näin sanon siis jäähyväiset Etelä-Afrikalle, vieraanvaraisuuden maalle; päästäkseni Viktoria-järvelle minun on nyt kuljettava Rhodesian ja Tanganjikan vähemmän sivistyneiden alueiden halki.

Näillä seuduin on parhaillaan sadeaika, ja moottoripyörä joutuu kovalle koetukselle teiden ollessa tulvan vallassa, mutta se selviytyy leikistä ja kahlaa halki veden, mudan ja saven, niin että sekä se että minä itse olemme samaa suurta liejumöykkyä.

Eräällä eteentulevalla joella käy kuitenkin hullusti. Joki on syvämpi kuin olen luullutkaan, ja kun lasketan täyttä vauhtia veteen päästäkseni sen poikki, paiskaudun itse vastarannalle, mutta pyörä juuttuu jokeen, ja voimakas sadekuuro pahentaa yhä tilannetta.

Koko lähin nekerikylä haetaan apuun kiireen kaupalla, ja ajoneuvoni saadaan ylös rannalle. Seuraavana päivänä tyhjenän sivuvaunusta veden ja kuivattelen sen, ja sitten jatkuu matka jälleen hyvää vauhtia pitkin punaista tietä.

Päivämatkan pituutta ei voi määrätä etukäteen, se on aivan mahdotonta. Ta-

vallisesti ajan 300–400 km päivässä, mutta tullessani johonkin mielenkiintoiseen paikkaan pysähdyn päiväksi tai useammaksikin. Pimeän tullessa pystytän pienen nylontelttani ja laitan vähän ruokaa nuotiolla. Jos haluan lukea tai kirjoittaa, saan telttaan valoa moottoripyörän akusta.

Yöni vietän milloin keskellä viidakkoa, milloin jonkin nekerikylän liepeillä, milloin taas jonkun suurriistanmetsästäjän vieraana. Näillä seuduin on vain harvoja kaupunkeja ja vain yksinäisiä valkoishoisia siellä täällä.

Bulawajossa näen kaupan, jonka kilvessä esiintyy nimi Sandberg. Se kuulostaa tanskalaiselta, ja minä astun sisään toivoen tapaavani maanmiehiäni.

En milloinkaan unohda herra ja rouva Sandbergin väsyneelle moottoripyöräilijälle osoittamaa ystävällisyyttä. Minun on kerrottava heille Tanskasta kertomasta päästyänikin rouva Sandbergin paikkailla vaatteitani, ja minulle tarjotaan talon parhaita ruokia. Vasta neljän päivän kuluttua minun sallitaan jatkaa matkaa. Nämä rakastettavat ihmiset halusivat olla varmoja siitä, että olen levännyt ja nukkunut tarpeekseni ja että olen kyläinen. Lähtiessäni matkaan havaitsen, että isäntäni on täyttänyt sivuvaununi säilykkeillä ja monenlaisella muulla hyvällä. Liitän herra ja rouva Sandbergin Afrikan ystävieni luetteloon.

Sadeaika täällä on nyt lopussa, ja kaikki on vaaleanvihreätä, aivan toisenlaista kuin se kuiva, pölyinen maisema, jonka näimme tulomat kallamme. On lämmintä, ja aurinko paistaa kohtisuoraan taivaanlaelta.

Tanganjikan tiet ovt huonot — mutta siitä huolimatta poikkean Mbeyassa niinkutsutulta päätieltä ja jatkan matkaani ylöspäin, kunnes saavun vuorenharjanteelle, jonka laelta saatan nähdä satojen kilometrien päähän eteenpäin, yli kukkuloiden ja laaksojen. Näky on niin valtava, että se melkein salpaa hengityksen; paikka on varmaankin maailman kauneimpia, enkä koskaan unohda auringon-

nousua, jonka näen täältä harjanteelta. Monet alempana olevat vuorenharjanteet esiintyvät mustina ja terävinä varjokuvina maanpintaa verhoavaa sumuvaipaa vasten. Vielä kauempana näkyy pitkiä vuorijonoja, joiden väri vaaleenee sitä enemmän, mitä kauempana ne ovat, ja kauimpana kaikista hämmöttää valtavan suuri vuori.

Aurinko hellittää vielä paahattavana, loistavana kuin jättiläismäinen appelsiini, mutta se lähestyy nopeasti taivaanrantaan, muuttuu ensin oranssinväriseksi ja sitten punaiseksi kuin hehkuva kuparipallo. Sinertävä sumu alkaa kohota laaksoista ja tulee hämärä. Aurinko laskee hitaasti, vielä tulenpunaisena kiekkona hehkuen, sitten se katoaa. — Pimeys saapuu äkkiä ja tropiikin yö alkaa.

Pitkä, punainen tuliviiru jollakin kaukaisella rinteellä osoittaa, että siellä on ruohikko tulessa; kylmä yökaste sammuttaa sen pian. Tulikärpästen vihertävän sininen valo välähtelee ilmassa, ja sadat punaiset pisteet vuorenrinteillä osoittavat alkuasukkaiden sytyttäneen nuotioita majojensa edustoille karkoittaakseen villieläimet tiehensä. Minäkin sytytän nuotioni ja käyn levolle.

Seuraavana aamuna havaitsen kultaisen auringonnousun ensimmäisessä kajossa, että telttani ympäröi ääretön kukkakenttä. Hauskat kellanpunaiset hot-pokerit ja monet muut kukat, joiden nimiäkään ei tiedä, avaavat teriönsä uudelle päivälle.

Pakkaan telttani, moottori pyrähtää käyntiin, ja nyt jatkuu matka rinnettä alaspäin.

Tie on täynnä kuolemanloukkuja, isoja ruohon tai veden peitossa olevia kivenlohkareita, lahoja tai norsujen särkemiä siltoja, ja täällä niinkuin kaikkialla muuallakin Tanganjikassa ahdistavat suuret tsetsekärpäsparvet matkamiestä.

Seuraavana päivänä sivuutan lähetysaseman, missä tanskalainen pastori Kvistgård ottaa minut erittäin ystävällisesti vastaan. Hän kertoo norsujen olevan täällä suurena vaivana. Usein hänen

puutarhassaan on vierailut kymmenkunta norsua ryöstämässä hänen mangopuitaan.

Viljelyksillä näen eläinten tuhotyöt. Puista on katkottu suuria, paksuja oksia, ja isot, lautasekokoiset kuopat osoittavat eläinten kulkuteitä.

Yksinäisellä matkallani kuljen ohi Taboran, missä Stanley aikoinaan oleskeli. Täällä asuu joukko arabeja ja intialaisia, mutta vain muutamia harvoja valkoihaisia.

Päivä- ja viikkokaupalla ajan tämän tsetsekärpästen maan halki. Maatessani öisin teltassani kuulen leijonien karjuvan ympäristössä yöllisillä saalistusretkillään, ja usein aamuisin saan nähdä, mitä sakaalit ja hyeenat ovat jättäneet jäljelle tapetusta seepasta. Nuotioni ääressä keskellä metsää, satojen kilometrien päässä lähimmästä valkoihoisesta miehestä, olen nähnyt punakeltaisten, hehkuvien silmien tuijottavan itseäni.

Eräänä päivänä pysähdyn bensiniaseamalla — se on pieni aaltolevykattoinen vaja. Samassa saapuu paikalle nuori mies tuksuttavalla Harley-pyörällään. Hän on hyväntuulinen, ja ennen kuin hän ehtii edes astua alas pyörältään, hän huutaa:

— Where are you going, fellow? — I'm bound for Denmark, vastaan ja päättämme pian ajaa jonkin matkaa yhdessä.

Eric Newby, komea poika, eteläafrikkalainen, 28-vuotias, täynnä tarmoa ja elämäntalua, on menossa Viktoriajärven rannalla sijaitsevaan Geitaan kullankaivajaksi. On ihanaa saada toveri, jonka kanssa voi keskustella, ja Ericillä on aina juttuja varastossa. Liitymme yhteen Ericin isän ja veljen kanssa, jotka saapuvat hetken kuluttua jeepeillä. He ajavat jonkin matkaa samaa tietä kanssamme; he ovat menossa pohjoista kohden — varmaankin etsimään timantteja. Pieni karavaanimme lähtee matkaan yli aurin-gonpaahattamien tasankojen ja halki soiden, joilla ilma on tukahduttavaa ja täynnä karpäsiä.

Illalla laitamme suuren leirinuotion ja syytämme kaikkien ajoneuvojen valot.

Nautimme herkullisen illallisen: kaurapuuroa, rasiallisen lohta, säilykkeitä cremen kera, vastapöimittuja appelsiineja ja erinäisiä kupillisia kahvia. Mieliala on korkealla, ja me kaikki neljä kerromme toisillemme jännittävimmistä seikkailuitamme.

Vaivat ja vastukset alkavat
Viimeinen mahdollisuus soiden
ylittämiseen

Mwanzassa Viktoriajärven rannalla jätämme jäähyväiset Ericin isälle ja veljelle ja ajamme sitten satakunta kilometriä takaisinpäin yrittääksemme tunkeutua Geitaan, joka sijaitsee eräässä Viktoriajärven niemessä.

Huristamme jälleen pitkin Tanganjikan pölyisiä lakeuksia; on hauskaa että on seuraa, vaikka minun pölyn vuoksi täytyykin ajaa useita kilometrejä Ericin jäljessä, joka tällä kertaa on johdossa. Minun on jo kauan tehnyt mieleni pysähtyä, ja lopultakin näen Ericin seisauttavan jättiläismäisen baobab-puun alle, joka on niin valtava, että sen varjoon voisi hyvin kattaa suurenkin hääpäivällisen. Meidän on kuitenkin omasta puolestamme tyydyttävä varsin spartalaiseen ruokavalioon, sillä säilykkeet ovat lopussa, ja meidän päivällisemme kuuluu vain sementtipuuroa (karkeasta maissijauhosta valmistettua — sitä voisi parhaiten syödä veitsellä; neekerit käyttävät sen syömiseen sormiaan) ja biltongia, joka on auringossa kuivatettua, suikaleiksi leikattua, runsaasti suolalla ja pippurilla hierottua raakaa lihaa. Siitä leikataan terävällä veitsellä paperinohuita viipaleita, jotka polttavat suussa kuin tuli. Yhden suikaleen mutustelemiseen kuluu noin 1 1/2 tuntia, joten meidän on jatkettava ateriointia ajaessamme; leuat tulevat vähän kipeiksi, mutta saamme siten ravintoa koko loppupäiväksi.

Jäkiruokanamme ovat eteläafrikkalaisen leivän viipaleet, jotka on paistettu hyvin kuumassa pannussa puhvelinravassa. Eric oli valmistanut siitä säkkillisen ennenkuin lähti Etelä-Afrikasta, ja vielä

nyt, 8 viikkoa myöhemmin ne maistuivat erinomaisilta — jos oli nälkäinen.

Ensimmäisten kahden päivän kuluessa rakennamme neekereiden avulla neljä siltaa.

Uhkaavat, mustat pilvet alkavat keääntyä taivaalle, sadeajan olisi pitänyt alkaa jo pari viikkoa sitten ja nyt meitä pelottaa, sillä jos sadeaika tulee, olemme auttamattomasti kiipelissä. Koko tämä alava maasto muuttuu silloin yhdeksi ainoaksi loputtomaksi suoksi, ja meidän ajoneuvomme häviävät äkkiä tähän aurin-kuivattamaan mutaan, jonka pinnalla nyt ajamme.

Äkkiä musta taivas muuttuu vaaleanharmaaksi, ja aivan kuin jättiläismäiseen vesisäkkiin olisi revennyt aukko, sieltä alkaa virrata suunnattomia vesimassoja. Kun näemme sateen saavuttavan meidät, pysäytämme ja koetamme pian saada sadetakit päällemme. Äkkiä on ympärilläme kuolemanhiljaista, pienintäkään piipytystä tai muuta eläimen ääntä ei kuulu, koko eläinkunta on kuin jähmettynyt. Vetäessämme suojapukua ylemme ehdimme samalla kuitenkin huomata, että puutkin ovat kuin kivettyneet, ainoakaan lehti ei liikahda, on painostavan kuuma, me hikoilemme sadetakeissamme, mutta tiedämme, että meidän on päästävä perille, sillä tiet muuttuvat liejuksi ja Geitaan on matkaa vain paikymmentä kilometriä.

Kuulemme äänen, joka muistuttaa kaukaisen kosken kohinaa. Se voimistuu aivan kuin lähestyvän suuren kuorma-auton jyrinä, ja näemme tiellä harmaan muurin lähestyvän meitä kohden. Se nieläisee Ericin, joka ajaa etumaisena. Vedän pari kertaa syvään henkeäni aivan kuin ennen sukellusta, sitten roiskuu vesi ympärilläni ja tuo kummallinen muuri muuttuu alassyöksyväksi vesimassaksi. Ajan hitaasti eteenpäin pitkin tietä, joka muuttuu punaiseksi, kuohuvaksi vesivirraksi. Moottori paukkuu ja rätisee, pyörät pyörivät tyhjää ja liukuvat, äkkiä juutun kiinni.

Yritettyäni tuloksetta puolen tunnin ajan saada pyörää eteenpäin ilmestyy

Eric äkkiä näkyviin — jalkaisin. Hänenkin pyöränsä on jäänyt kiinni paikalleen, ja kun minua ei kuulunut, hän saattoi arvata, että olin samassa pulassa kuin hänkin. Sade kohisee niin, että meidän on huudettava kovasti kuullaksemme toisiamme, mutta yhteisvoimin saamme kuitenkin molemmat pyörät liikkeelle.

— Sadeaika on alkanut! huutaa Eric yrittäen olla hilpeä.

— Nimitätkö sinä tällaista pikkukuroa sateeksi? kiljun vastaukseksi osoittaakseni, etten vielä ole lainnistunut. Mutta sanani hukkuvat sateeseen.

Kullankaivajana Geitassa

Läpimärkinä ja punaisen mudan peitossa saavumme illan tullen perille Geitan kullankaivossiirtokuntaan. Ajoneuvomme ovat viimeiset, jotka ennen sadeajan päättymistä saapuvat pitkin tuota "tietä"!

Jos pitää Geitaa jonkinlaisena uutena Klondykena, erehtyy suuresti. Täällä ei ole mitään pieniä valta-alueita pitkin vesien vartta, missä toivorikkaat, miltei kaikista yhteiskuntaluokista peräisin olevat kullankaivajat käyttelisivät lapioita ja heiluttelisivat huuhtontapannua saadakseen sorasta huuhtotuksi esille punaista kultaa.

Geitassa toimii rikas osakeyhtiö teollisin menetelmin ja välinein, ja poratornit, kaivosaukot, murskaajat ja valttavan suuret kemialliset kullankalvot pelkistämiseen tarvittavat laitokset ovat tälle siirtokunnalle luonteenomaisia. Kaivoksilla on noin sata valkoihoista ja tuhat mustaa työläistä, täällä on kokonainen kaupunki, jossa on viitisenkymmentä taloa. Osa näistä on noin kahdeksikymmenelle perheelliselle ja ylemmälle virkamiehelle varattuja asuintaloja, osa parakkeja, joissa asuvat naimattomat valkoiset työntekijät. — Suurinta taloa nimitetään "moukkientaloksi" ja "moukat" itse ovat ylpeitä tämän "huvilansa" nimestä.

Ylimalkaan vallistee näiden sadan ihmisen kesken tarkka arvoluokkajako ja keikkailu, jota ei odottaisi tapaavansa täällä.

lä keskellä erämaata.

Geitan kultakaivos on sinänsä oma pieni yhdyskuntansa.

Hirsi- ja kivirakennuksia on siroteltuina sinne tänne keskelle vihreätä maisemaa kaivoksen ympärille, jonka keskipisteinä on kaivoskuulun yläpuolella kohoava hissitorni. Kaupungin ulkolaidalla on pari pienempää tornia 2–3 pikkukaivoksella. 20 kilometrin pituinen köysirata kuljettaa yötä päivää malmia kauempana sijaitsevalta kaivokselta myllyyn, missä ensimmäinen pelkistysvaihe, murskaaminen, tapahtuu.

Syvällä maan alla käyttävät hikoilevat neekerit paineilmaporia, niin että jäähdytysvesi, porajauho ja kivet lentelevät heidän ympärillään.

He eivät oikein käsitä, mitä tämä kaikki tarkoittaa. Vaikka he ovatkin kuulleet, että valkoinen mies tekee kultaa, heistä koko touhu tuntuu turhalta, sillä he eivät ole vielä koskaan nähneet ainoatakaan kullasta tehtyä lapiota hakkuu tai muuta kapinetta. Jos olisi kysymys raudasta, voisivat he käsittää asian paremmin. He saavat kuitenkin 25 shillinkiänsä kuukaudessa, joten he eivät pohdi sen pitempään moisia kysymyksiä.

Eric saa hyvän palkan ja vapaan asunon. Minulle järjestyy työtä autokorjaamossa.

Verenpunaiset hibiscukset kukkivat talomme ympärillä, joka sijaitsee komealla paikalla melkein vuoren huipulla. Ympärillä avautuu joka puolella vihreä pensassavanni, ja meillä on näköala yli koko Geita-laakson. Villieläimiä on niin runsaasti, että ne tulevat talojen lähellekin.

Olemme toistaiseksi ottaneet palvelukseemme kolme boyta: kokin, sisäpalvelijan ja tarjoilijan. Jos haluamme lähteä safarille tai metsästämään krokotiileja, voimme aina vuokrata lisäpalvelijoita.

Elämä Geita-laakrossa jatkuu touhukaana. Eräs kuorma-auto, jonka on ollut pakko ajaa 200 kilometrin kierros päästäkseen perille ja joka on juuttunut kiinni kolmen päivän ajaksi joelle, ajaa jyristää

kaivoskuulun luokse aivan mudan peittämänä.

Kaksi valkotakkista ja -kypäräistä insinööriä suorittaa porauksia. Parin kuukauden kuluttua pitäisi avata uusi kaivoskuilu.

Kello soi! Työaika päättyy! Kymmenkunta pitkäpartaista kaivosinsinööriä nousee lähimmästä kaivosaukosta. Toiset suuntaavat matkansa kerholle nauttiakseen virvokkeita päivän hikisen työn jälkeen. Toiset menevät suoraan kotiinsa, ja loput, ”moukat”, poikamiesten taloon.

— Boy! — Boy! — Tjai maji motu! — kuppi teetä ja lämmin kylpy. — On aika tuntea itsensä jälleen jollakin tavoin ihmiseksi — Hämärtyy. — Komeat perhokset lopettavat lentonsa kukasta kukkaan.

Joku nuori pari kiiruhtaa pelaamaan erän verkkopalloa ennen kuin tulee pimeä.

Joukko paviaaneja lähtee kiipeämään pensaikosta ylemmäksi metsään, pieni lauma dik-dikejä, jotka täysikasvuina ovat vain 70 cm:n korkuisia, säikähtää golfkentällä koiraa, joka ryntää niiden jälkeen.

Metsästä kuuluu leijonan karjuntaa; eläinten kuningas on aterioimassa!

Jouluaatto

Joulu lähestyy, mutta minkäänlaista joulutunnelmaa ei synny. En voi kuvitellakaan oikeata kunnan jouluaattoa täällä. Olen viettänyt joulua Suezilla, viime vuonna oli jouluna Wolframmin kanssa Nigeriassa, ja nyt olen siis Tanganjikassa.

Viime päivinä olen puuhailut moottoripyörän kimpussa. Olen ollut musta kuin kaivostyöläinen kiireestä katapäähän.

— Moottori ei vain tahdo käydä. — Jatkan työtä edelleen. Rohkeuteni alkaa laskea. Pitkään aikaan en ole saanut ainoatakaan kirjettä. Ellen saa moottoripyörääni kuntoon, minun kai on päätettävä päiväni kaivostyöläisenä täällä Geitassa. Eric yrittää parhaansa mukaan pirstää minua, mutta kaikki näyttää synkältä. Nukun tuskin lainkaan öisin, pohdin vain mielessäni moottorin yksityiskohtia.

Kuinka voin korjata sen ilman varaosia?

Jouluaattona sitten yhtäkkiä tulee eloa. Polkaisen sen käyntiin ja suoritan koeajon; uskon tuskin siselmiäni ja korviani, sillä viallisista männistä ja silintereistä huolimatta moottori on jälleen kunnossa. Hartain joulutoiveeni on täytynyt. Mielialani kohoaa, mutta kirjeitä ei vain kuulu. En ole vielä saanut minkäänlaisia terveisiä kotoa.

Kello 18 kuuluu äkkiä Ericin ääni: — Mail, letterst to you from Denmark! Heitän äkkiä kaikki käsistäni ja ryntään noutamaan niitä; tosiaan minulle on kuusi kirjettä Tanskasta! Niinkuin kaikissa kauniissa joulukertomuksissa mekin voimme nyt viettää todellista jouluaattoa.

Tuossa tuokiossa koristelemme vähän ympäristämme. Täytän joitakin tyhiä lasseja kukkasilla boyn laittaessa ruokaa ja odotellessamme paria vierasta. Kuuntelemme radiosta joululauja ja meillä on oikein viihtyisää, vaikka ajatukseni ovatkin muualla, kaukana pohjoisessa. Ensimmäisenä joulupäivänä lausun Ericille kiitokset majapaikasta ja uusien voimien ja innoin lähdän jatkamaan matkaani. Moottori pysähtelee silloin tällöin, mutta lähtee, kuitenkin käyntiin uudelleen.

MATKANTEKO VAIKEUTUU

Viktoria-järven rantaa pitkin. — Levoton yö — Utelias sarvikuono.

Matkani suuntautuu Viktoria-järven eteläistä ja itäistä rantaa seuraten pohjoista kohden, ja minä olen taas yksin. Tuntuu omituiselta ajaa tällaisena yksinäisenä valkoihoisena halki Afrikan autioiden seutujen. Täältä etelään olevilla seuuduilla Livingstone aikoinaan ponnisteli retkellään eteenpäin. Tänne, missä nyt olen, tunkeutuivat muutama vuosikymmenen sitten rohkeimmat orjien metsästäjät, ja arabit alistivat heikoimmat alkuasukasheimot valtansa alaisiksi. Nyt täällä kulkee tie, jolla kuitenkin harvoin tapaa valkoisia miehiä.

Ajaessani eteenpäin pitkin huonoa tietä kuuntelen levottomana moottorin ääntä aivan kuin lääkäri kuolemansaira

potilaan sydämensykinää. Olen jo totutunut ajatukseseen, että minun minä hetkenä tahansa saattaa olla pakko pysähtyä korjaamaan pyörääni, mutte lohduuttaudun sillä, että vaikkapa joutuisin kokonaankin jättämään pyöräni, minulla joka tapauksessa on ollut jännittävä matka.

Iltaisin istuskelen yksinäisyydessäni nuotion ääressä ja ajattelen usein Tanskaa ja omaisiani siellä kotona, mutta aina eivät ajatukseni ennätä niin kauas, sillä minulla on suuri joukko pulmia, joihin minun on pakko joka päivä etsiä vastauksia: Kuinka pitkän matkan olen ajanut? Missä olen nyt? Mistä saan bensiniä huomenna? Mitä tietä olisi ajettava tästä edelleen? Monta kilometriä on vielä jäljellä, ennen kuin pääsen jälleen siviisityksen pariin? Kartta ilmestyy esille. Pohdin eri suuntia ja teitä, mutta tavalisesti olen niin väsynyt, että nukahdan kesken tuumiskelujani.

Aamuisin herään useimmiten kello kuuden ajoissa — ja tiedän, mitä on tehtävä. Ei voi olla kysymystäkään nukkumisesta enää kauemmin. Ellen käytä aikaani hyvin, kestää matkani vuosikausia.

Sekoitan nopeasti peltirasiassa kaurahiutaleita ja vettä. Tämän ”kaurapuuron” nauttiminen kestää vähän kauemmin, mutta sitten lähdän taas matkaan yli tasankojen ja vuorien. Tie kulkee usein halki yksitoikkoisen tasanko- tai pensasmaan, mutta joka päivä sattuu siitä huolimatta jotain jännittävää.

On vaikea kuvailla, kuinka suurta seikkailua tämä kaikki oikeastaan on. Kaksi vuotta sitten jätin vakinaisen opettajanvirkeni, mutta en kadu, että luovuin 20 vuoden virkaurastani ja mahdollisuudesta eläkkeeseen valkohapsiseksi tultuani. Tämä on seikkailua. Sitä eivät ole ainoastaan suuret elämykset: kaupungit, vuoret, järvet ja ihmeelliset neekerikylät, vaan myös se, että voi ajaa pitkin tietä tuntien olevansa vapaa; vieläpä pysähtyminen erämaassa tai viidakossa ja nälän sammuttaminen parilla homeisella leivänkannikalla on nautintoa, sillä safarilla ol-

taessa on kuivin korppukin kuin juhla-ateria. Tuntee itsensä niin vapaaksi, että demokraattisinkin sivistynyt yhteiskunta tuntuu sen rinnalla diktatuurilta.

Raikasta aamua kestää vain kello 8:aan saakka, sitten ottaa ylivallan tropiikin aurinko. Kuumuus lisääntyy jatkuvasti, minun on pysähdyttävä juomaan, ja nyt nautin kulauksellisesta sekaista, haaleata, vesiasiassani monta päivää loiskunutta vettä enemmän kuin parhaastakaan virvoitusjuomasta Tanskassa. Pysähtelen ottamaan elokuvia neekerikylissä, missä viljaa jauhetaan vielä kahden kiven välissä ja tulta tehdään hieromalla kahta puupalikkaa vastakkain, aivan niinkuin Pohjolassa tehtiin kivikaudella.

Tropiikin yö on tulossa ja minä olen lopen väsynyt, mutta tähän aikaan vuorokaudesta ei käy päinsä leiriytyä, sillä auringonlaskusta keskiyöhön saakka leijonat ovat saalistamassa. Vasta puolen yön tienoilla pystytän pienen telttani, vedän bensiiniastit pääanalaisekseni, ja sitten ei mikään leijonankarjunta pysty herättämään minua.

Saavun toisen kerran Nairobiin ja tunnen jälleen myötätuntoa näitä ihmisparakoja kohtaan, jotka tropiikin kuumuudesta huolimatta mitä jäykimmissä tamineissa, yllään frakit ja valkoiset hanskikat, menevät iltaisen ravintolaan ja juovat viskiään yrittäen osoittaa, että Nairobiassa ollaan yhtä sivistyneitä kuin Lontoossakin. Kun kaiken lisäksi tietää, että suurimman osan näistä ihmisistä on tehtävä velkaa pitääkseen yllä elintasaan, saa todella ajattelemisen aihetta.

Yritykseni ajaa Nairobiasta pohjoista kohden ja suunnata matka Abessinian kautta epäonnistuu. Alkuasukkaat ammuskelevat minua, ja havaitseen parhaaksi ajaa etelään kohti Mombasaa.

Kulunut moottoripyöräni selviytyy miltei uskomattomista rasituksista. Unohdan säästää sitä ja annan sen huristaa täyttä vauhtia pitkin Kenian tasankoja. Mombasaan on matkaa 1 200 km; siellä toivon pääseväni johonkin laivaan. Ellei se onnistu, minun on ajettava ta-

kaisin Nairobiin ja sieltä Kongon ja Sudanin halki Dakariin, joka sijaitsee Länsi-Afrikassa — noin 5 000 km:n matka halki asumattoman ja usein tiettömän seudun — ja toivoa siellä parempaa onnea.

Kun lausun jäähyväiset nairobilaisille ystävilleni, annan heidän ymmärtää, että aikomukseni on jatkaa Mombasasta matkaa matkustajalaivalla, jotta he eivät olisi minusta niin huolissaan. Näytän heille, että selviän!

Tie Nairobiasta Mombasaan on erinomainen verrattuna aikaisemmin näkeeni. Pyörä huristaa halki aaltoilevien massai-tasankojen, missä wildebeest (gnu)-laumat syövät ruohoa aivan tien vierellä. Kun ajan paikalle, juoksevat ne vähän ulommaksi pitkin loikkauksin, unohtavat sitten äkkiä pelkonsa ja pysähtyvät uteliaina katselemaan rauhanhäirit-sijää. Gnuut muistuttavat biisonin ja leh-män sekasikiötä ja ne juoksevat loikkien aivan kuin vihainen pukki.

Eräänä iltapäivänä pysähdyn laittamaan itselleni vähän ruokaa. Äkkiä sukeltautuu eteeni pitkäjalkainen massaisoturi toisensa jälkeen jostakin viereltäni, vaikka tämä kaunis seutu näyttää aivan asumattomalta. Ilmeisesti jokin kylä kuitenkin sijaitsee vain muutaman sadan metrin päässä tieltä. Ei ole niinkään ihmeellistä, ettei sitä havaitse, sillä massi-neekerien majan muodostaa usein vain pieni maakuoppa jonkin pensaalla.

Nämä massait ovat kummallisia ihmisiä. He ovat kookkaita, solakka- ja pitkäjäsenisiä ja poikkeavat ulkonäöltään suuresti Afrikan muista neekeleistä. Heidän kasvonsa ovat kapeat, heillä ei koskaan ole litteätä neekerinnettä, vaan päinvastoin sangen hienot kasvopiirteet. Myöskin heidän elämäntapansa ovat erikoiset. Heidän elinkeinonaan on karjanhoito, ja pääravintonaan he käyttävät maitoa ja verta. He ovat luonteeltaan sangen sotaisia ja alituisesti riidoissa ja sotajalalla naapuriheimojen kanssa. Aivan viime vuosiin saakka oli nuoren miehen surmattava vihollinen ennen kuin häntä

pidettiin täyskasvuisena, ja saadakseen itselleen vaimon tai pari hänen oli ryöstettävä naapuriheimoilta karjaa.

Nyttemmin ovat englantilaiset saaneet taistelut asettumaan, mutta massait ovat edelleenkin niin ”villejä”, ettei heitä ole ainuttakaan valkoisten palveluksessa.

Levoton yö

Teen noin 500 km:n kierroksen nähdäkseni Kilimandsarovuoren, ja joudun täten uudelleen Tanganjikan alueelle. Jo illalla saan noin parinsadan kilometrin etäisyydeltä näkyviin tuon vuorijättiläisen lumenpeittämän huipun, ja kun tropiikin pimeys on jo verhonnut ympäröivän seudun, hipovat auringon säteet vielä sen ikuisen lumen peittämää valkoista kruunua.

Auringonlaskua seuraavien tuntien aikana näkee villieläimiä eniten. Ensimmäisinä ryntäävät tien poikki villisiat.

Niiden noin 16 cm:n pituiset torahampaat loistivat valkoisina moottoripyörän valonheittimien valossa. Sitten ilmestyy eteen lauma puhveleita pakottaen minut jarruttamaan. Ja lopuksi seisoo äkkiä tien vieressä eläinten kuningas, leijona, tuijottaen minuun säikkymättä. En uskalla ajaa sen ohitse, vaan jarrutan ja suuntaan molemmat valonheittimet sitä kohden. Hetkisen kuluttua leijona kääntää ylhäisesti päänsä pois ja poistuu arvokkain askelin metsään millään tavoin kiirehtimättä.

Täysikuu nousee taivaalle, kun saavun Meru-vuoren juurelle Tanganjikan rajalla. Mount Meru kohoaa sysimustana varjokuvana taivasta vasten, kun taas Kilimandsaron juurella on valkoisia pilviä, joiden yläpuolella loistaa ikuinen lumi.

Olin toivonut ehtiväni Kilimandsarolle vielä illalla, mutta tie on yöajoon liian

1,10
mk

Moottoripyöräkerho 69 r.y.

Markku Ahonen

Tulikallionkatu 4 B 53

15170 LAHTI 17

huono. Minun onkin leiriäytävä mustan, pelottavan Meru-vuoren juurelle.

Kun olen saanut pystytetyksi telttani, makaan ja käänteledin saamatta unta. Joku leijona karjuu kauempana, ja ympäriltäni kuulen kahinaa ja ritinää. En saata olla kuvittelematta, että ulkona on leopardi, joka sekunnin murto-osassa voi repäistä rikki teltan seinän ja tehdä minusta lopun, tai ehkäpä se on sarvi-kuono, joka aikoo tallata minut jalkoihinsa. Lopulta nukahdan, mutta herään monta kertaa yön kuluessa ja tavoittelen pistooliani sivultani kuullessani jotain ääntä.

Tällä seudulla ei ole puita, jotta voisin syyttää nuotion, ja vasta nyt minulle selviää, kuin tyhmänrohkeata oikeastaan on nukkua yksin viidakossa.

Äkkiä kuulen ääntä aivan vierestäni. Nousen ja valaisen taskulampulla ulos teltan ovesta. Suuri silmäpari vetäytyy

hitaasti taaksepäin. Luultavasti se on vaaraton hyeena, sanon itselleni, mutta olen kuitenkin peloissani.

No, no, veliseni, yritän rauhoittaa itsenäni, taidat olla vähän hermostunut sen jälkeen, kun norsu kaatoi telttasi. Mutta se ei auta. Metsänhaltija Pan on ilmeisesti ulottanut vaikutusalueensa myös tasangoille, ja minua pelottaa. Kuu on näkyvässä ja ympärilläni on pilkkopiimeä.

— Ei nyt tämä saa riittää! Ryntään ulos teltasta moottoripyörän luokse ja syytän valonheittimet valaisemaan Afrikan yötä.

Jatkuu . . .

ILMOITUS OSOITEMUUTOKSESTA

Jäsennumero:

Nimi:

Uudet osoitetiedot

Jakeluosoite:

Postinumero:

Postitoimipaikka:

Muita tietoja ja ilmoituksia kerholle:

.....
.....

MOTO- POSTIA

Häpeämmekö me moottoripyöräilijät ajoasuumme?

Kysymys asetettiin siinä yhteydessä kun MP-kerhon edustajat vierailivat liikenneministeri Veikko Saarton luona eduskuntatalossa uuden tieliikennelakiehdotuksen vuoksi ja olivat pukeutuneet siviiliasuihin ajohaalarin asemesta, joka kysymyksen asettajan mielestä ei ollut paikallaan.

Vierailun tarkoituksena oli esittää kerhon mielipide eräistä virheellisyysistä, joita eduskunnan ehdotuksessa uudeksi tieliikennelaksi oli sekä samalla vaikuttaa lain uudelleen muotoilemiseen. Vierailun tarkoituksena ei suinkaan näinollen ollut esitellä moottoripyöräilijöiden varusteita ja poikkeavalla pukeutumisella herättää huomiota. Ajoasu, saappaat, kypärä ja muut varusteet kuuluvat eittämättä maantielle, kerhon kokouksiin, näytöksiin, ajoesityksiin ja muihin vastaaviin tilaisuuksiin.

Jos olisimme lapikoineet ministerin luo täysi varustus päällä, olisi toimintamme voitu tulkita huonoksi arvostelukyvyyksi. Olisiko myöskään lakia koskevat kannanotottomme silloin otettu todesta?

Mielestäni tällaisessa tilanteessa kuten eduskuntatalossa käynti ministerin vieraana edellyttää sitä, että noudatetaan tiettyä etikettiä. Mutta jätetään pukeutuminen sikseen puitavaksi jossain muussa forumissa. Jokata-pauksessa vierailumme ministeri Saarton luona päättyi siihen, että MP-69:n edustajat kutsuttiin eduskunnan liikennevaliokuntaan 09.11. 1979 antamaan asiantuntijalausuntonsa. Tällä tavalla olemme voineet työskennellä konkreettisella tavalla moottoripyöräilijän hyväksi puolustamalla hänen paikkaansa liikenteessä. Liikennevaliokunnalle esitetty lausuntomme sai myös Suomen Moottoriliiton tuen taakseen, joka oli kutsuttu samaiseen tilaisuuteen.

Meidän kaikkien moottoripyöräilijöiden on käyttäydyttävä moitteettomasti ja näytettävä hyvää esimerkkiä kyetäksemme osoittamaan, että olemme sen aseman arvoisia liikenteessä, johon nyt yhteisvoimin pyrimme. Keskeisin ja näkyvin rooli on niillä henkilöillä, jotka ovat valittu julkisesti edustamaan kerhoa. Jos näiden henkilöiden pyrkimykset tulkitaan väärin heidän ajattelemattoman käyttöksensä perusteella, voidaan koko kerho — jopa koko moottoripyöräilijöiden joukko samaistaa heihin, emmekä koskaan pääse tavoitteisiimme.

Ei, emme häpeä ajovarusteitamme — vaan kunnioitamme niitä siinä määrin, että häpeäisimme käyttää niitä väärin.

Eräs pukuun sonnustautunut.

Lars Numelin

MP 80

MOOTTORIPYÖRÄ-
NUORISO-VAPAA-AIKA

MP 80

HELSINGIN JÄÄHALLISSA
25-27.4

TERVE!

Tulin tuossa päivänä muutamana ajatelleeksi näitä motoristin asioita ja mielessäni alkoi kehkeytyä eräs ajatus. Mietin sellaisia asioita kuin bensiinin hintaa, leirintäalueiden hintoja, joita motoristi kohtaa, sekä motoristien kanssakäymistä. Puhutaan paljon, että motoristien pitäisi tutustua toisiinsa enemmän ja päästä "lokeroitumisesta." No, näistä aineksista sain seuraavan ajatuksen; motoristimaatilamatkailu (MMM).

Käsitykseni mukaan meissä MP 69:n jäsenissä on sellaisia ihmisiä, joilla on joko itsellään maatila tai edes vähän maata tai asuvat kotitilallaan. Ajatuksen ydin on siinä, että nämä "tilanomistajat" voisivat antaa luvan reissussa oleville motoristeille pystyttää telttansa heidän maalleen heidän osoittamaan paikkaan. Entä kuinka motoristit lähtäisivät tämän maatilaa? Halukkaista telttapaikan luovuttajista tehtäisiin nimilista, jossa olisi tilan nimi, paikkakunnan nimi sekä tilaa lähinnä olevan huoltoaseman nimi. Tälle huoltikselle laitettaisiin MP 69:n tunnus sekä tilalle opastava kartta. Sivullinen ei merkistä ja kartasta mitään ymmärtäisi joten heistä ei olisi haittaa.

Systeemin etuja olisivat mielestäni:

— motoristit tulisivat lähemmin tuntemaan toisiaan

— leirintäalue maksut säästyisivät bensiinin tms. oston

— suuri yleisö tutustuisi lähemmin motoristeihin ja huomaisi heidän "vaarattomuutensa"

— pyörän simahtaessa avun ja työkalujen saanti olisi varmaa ja halpaa, ellei peräti ilmaista

— paikkakunnasta saisi paremman kuvan kuin leirintäalueen postikortti valikoimasta

Suoepa tilanomistaja voisi antaa matkalaisille saunan, pyykkikoneen, veneen tms. käyttöön kohtuullista

korvausta vastaan. Jos samalle tilalle sattuisi törmäämään pari, kolme pyörällistä ahkeria motoristeja, niin talon heinät olisivat pian ladossa. Jos tilanomistaja syystä tai toisesta ei haluaisi jatkaa, niin hän huoltamolla käydessään ottaisi 69:n tunnuksen ja kartan pois, ja asia olisi hänen kohdallaan sillä selvä. Hänen tilalleen ei enää olisi opastetta.

Jotta systeemi toimisi, motoristilta itseltään vaadittaisiin hyvää ja siistää käyttäytymistä. Tilanomistajan omassa vallassa olisi, millaisia remusakkeja hän mailleen laskee.

Tällaista olen tullut ajatelleeksi ja toivoisin kritiikkiä ja mielipiteitä sieltä motoristin toimituksesta. Onko ajatus kypsä romukoppaan?

Terveisin

Hannu Konola
Kolehmaisenukatu 7 A 1
11100 Riihimäki 10

— — —
Toimituksen mielestä asia on ihan kannatuksen arvoinen ja toivomme, että se toteutuisi. Samoin mekin toivomme mielipiteitä jäsenistön keskuudesta, koska kaikesta huolimatta toimitus ei voi missään tapauksessa antaa lupaa edes telttaille kenenkään maalla. Samoin tässä lähetämme Siitaman Eeron terveiset: "Hän ainakin näkisi tällaisen kokeilemisen arvoisena."

Toimitus

Kirjeenkantajaltamme

Eräs waginainen kirjeenkantajamme on taas muistanut toimitustamme kirjeellä (ilman postimerkkejä). Kysymyksessä oli kaikesta päätellen matkakuvaus pitkästä kokoontumisajo-matkasta jonkin Pohjois-Suomeen päin.

Lyhennettyään tätä säällittävää tekelettä yli viisivarttia ja siivottuaan siitä pois pahimmat siivottomuudet sekä kieli- ja kirjoitusvirheet on toimituksemme päättänyt julkaista tämän "hengentuot-

teen" vakavana varoituksena kirjoittajillemme ja avustajillemme siitä, millaista maderijaalija ei arvoisa lehtykäisemme enää ikuna tule palstoillensa päästelemään. Kirjoittajan vaatimaa huikeata korvausta ja alkoholipulloa emme ole myöskään hänelle toimittaneet.

Kas näin kuuluu tarina lyhentämämme:

Otoristi-Molli oli mennyt talvella kuulutettuna tulevana suvena Reijjärven kauniilla keskitysleirialueella olisi aivan joka jannulle avoimet karhunammunkilpailut. Ainoana edellytyksenä oli pitää saapua paikalle moottoripyörällä ja niin paljon selvänä että korkeintaan kahden akuusukkaan avustamana saa telttansa pystyyn.

Siitäpä alkoi Ollin kurjuus. Hän odotti lähtöpäivää kuin veronmaksaja luvattuina palautuksiaan valtiolta. Lähtöhetki koitti ja Olli päästeli säästelemättä niin että Yamahan pyörät huusivat. Aluksi matka kulki kohti Revanäsin pitäjän Sorvan kylää, ja ajolinjat sivalsivat likeltä valtakunnan rajaa. Hän ohitti matkustajajunan jossa kunnollinen tullimies pyysi naismatkustajilta nurkuen passia. Nämä antoivat, nimittäin tarkastaa passit ja tiketit koska Spassiipoon raja-asema jo kiitteli suuren isänmaan aamunkoitossa. Kävipä junassa mutina kun kankeaksi muutuneen junan matkustajat näkivät motoristin päästelevän ohitse kuin tyhjää vaan.

Olli päästeli vaan paksi poskessa päin pohjoista ja Rukalla tankatessaan hän sattumalta tapasi motoristiystävänsä Vihti. Lettusen ja Kullervo Pellisen sekä näiden yhteisen tyttöystävän Lillin. Siinäpä tarinoitiin aluksi Vierumäen juttuja kunnes päätettiin pistää rahaa likoon ja syödä kunnan annokset virmehuttua ja kuivattua velliä sekä hörpätä päälle tunomaista virvoketta. Nämä annokset olivat kuitenkin loppuneet joten tilattiinpa sensijaan Lillille kuuhaa ja Wihtorille lettuja. Olli tyytyi viitossilliin ja pehmeään jänikseen.

Kun syönnin päälle piti lähteä pyörillä huristelemaan, sattui ikävä tapaturma.

Baarin piha oli liukas heinäkuisesta lumisateesta ja eräs pulu kaatui aivan Wihtorin Kawasikan eteen ja kuoli keskenmenoon. Oitis nääs ryntäsi paikalle kunnanhallituksen edustajana joihkeä motoristin vastustaja-demari joka vaati korjaamaan puluvainaan pois ja sätti ilkeästi hulikaani-päripäoikija luonnonrauhan tärävämisestä.

Tästä selvittyä taas pantiin, meinaan kypäret pähän ja lähettiin jokeltamaan päin Karhuvaaran paliskunnan lompoloi-ta. Siellä grillattiin puluvainaa ja syötiin se makoiisiin suihin senzo vinho rosso. Ja taas ajettiin päin pohjoista niin että oli vaan paskanen vana taivaalla kuten ansi-oitunut ja palkittu kansantaiteilija Läiski Winna sanoopi kirjassaan Tiällä sputniikin alla.

Ai -ai, kuinka vilu kapajaa ja niskaa-kin jo ylen kovin pakottaa, valittelei Olli paahdettuaan jo päivän mittaan yli alun vähän toistatuhatta poronkusemaa. Mutta pianhan se loppuosa matkaa luiskahti, jo vain.

Rallin vihreänuttuinen päällysmies puhalsi kumeeaan pilliin joukkioimme saapumisen kunnijaksi ja kohta oli myös paikalla huoltopäällikkö joka tarjosi tulijoille potullisen viskiä. Seurueeseen liittyi myös salkkutehtailija Mutikainen joka oli paikalla esittelemässä mallikukkaroitaa. Etustaja Wirkki sensijaan veteli nokosia telttassaan, josta kuului kuivansa natinaa. Muu seurue siirtyi kahville koska lotta Lunkreeni jo huuteli "Tiällä jo sumpppi pi-hiseepi!" Sumpin kera hän tarjosi rasvasa uiskenteleviä nakkeja, sekä vanhoille tutuille viskiä. Sitten katsastettiin pyörät katsastusasemalla jossa todettiin että Wihtorin pyörästä oli aivan vinkkari rutussa. Siitäpä tuli rutosti virhepisteitä ja Lettunen alkoi vihoitella: Miksi lähdekään pyörällä hulluilemaan??" Nyt Kullervo Pellinen sanoi haluavansa esittää taitoajoa leirialueen tiestöllä jossa oli tosi kurvia. Vahingossa hän ajoi rukkinsa kivel- ja kynsi maata turvallaan. Hattukin meni rytkäkässä vialle. "Pitäpä takamatkalla poiketa Willmannin hattukauppaan vilkaisemaan uutta hattua. Taidanpa nyt

MYYTÄVÄNÄ

Myyn HONDA CX500 vuosimallia -78.

Ajettu n. 13 000 km. Lisävarusteina sivulaukut ja tavarateline. Tiedustelut puh. 980/62 488. Läh. Seppo Mäkyne, Pajusaari 55, 94300 Kemi 30.

Myyn 2 kpl Jawa 250:n MOOTTO-RIA, vm.-61 ja -64, myös osia. Puh. 915-160 342 Holger klo 21:n jälkeen.

RUKKA sadehaalareita talvihintaan à 199,—, värit: loiste-oranssi ja tummansininen. Honda CB750 satula, takavanne, etupyörän pinnasarja. Honda CB500 kaasarit, levyjarru sarja, kytkinkoppa, ym., Honda CB125 B6, vm.-75, mm. runko, etupää, etuja takapyörä, iskarit ym. valmiiksi purettuna. Puh. 968-19065 tai 12490.

Matkapyöräilyni lopettamisen vuoksi myyn TRIUMPH TRIDENT T 160 vm.-79 moottoripyörän. Ajettu 2700 km. Vaihto samanarvoiseen tai halvempaan h-autoon mahdollinen. Raine Marjamäki, Peltomiehentie 27, 45120 Kouvola 12. Puh. 951-16579.

YAMAHA DT 125 MX erittäin hyväkuntoinen mm. 2 eri sylint./kaasut, sekä 2:t renkaat. Henttä 952-63 698 klo 18.00 jälk.

Tyhjennän hyllyt BMW 5/6/7 sarjan osista, löytyy uusia, sekä vähän käytettyjä mm. sylintereitä, kansia, mäntiä jne. PS. myös viritysosia. Henttä 952-63 698 klo 18.00 jälk.

vaihteeksi ostaa viivoitetun hatun," tuumiskeli Kullervo.

Tämän jälkeen seuraa niin intiimiä kerrontaa kokoontumisajon ja karhunammuntakilpailun vaiheista Pohjolan suviyössä että toimitus on päättänyt kirjoitelman tähän. Viittaamme vielä alkulauseeseemme.

HONDA-CB 500 Four-73. Erittäin siisti. Vähän aj. Eniten tarjoavalle. Puh. 90-885 504

Tervehdys . . .

Jatkoa sivulta 3

jaan, mp-väki vakiintui ja jäljelle jäi mp-alan vakavasti ottava harrastajain ryhmä.

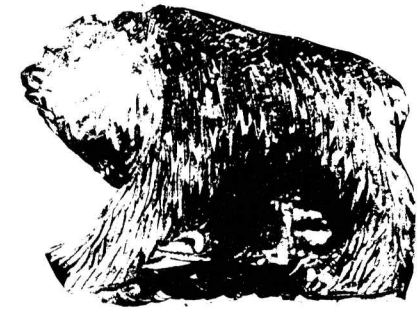
Autoilijain vakuutusmaksut ovat viime vuosina laskeneet suotuisan vahinkokehityksen ansiosta. Sensijaan mp vakuutusmaksut ovat jatkuvasti kohonneet huolimatta onnettomuuksien vähentymisestä 49 %:lla suhteutettuna ajoneuvokantaan. Vanhan halvan mpyörän hankkiva saattaa joutua maksamaan vakuutusmaksua vuodessa kymmenkertaisena pyörän hinnan, joka tapauksessa hän maksaa enemmän kuin kalleimman loistoauton omistaja.

Vakuutusyhtiöistä on kerrottu, että 70-luvun alussa maksettiin vahinkoja autoilijain vakuutusmaksuista (tutkimuksen mukaan syyllinen ja onnettomuuden aiheuttaja useammassa tapauksessa kuitenkin oli autoilija) ja nyt sitten peritään nuo korvaukset pyöräilijäin kohonneina vakuutusmaksuina.

Mikä on se summa tai aikaraja jonka jälkeen pyöräilijät voivat alkaa odottaa kiitosta rahakukkaroonsa hyviä tuloksia tuottavan liikennekäyttämisen johdosta?

Hyvää kevättä ja ennenkaikkea varovaisuutta liikenteessä sekä varokaa hirviä ja kaikkia pienempiä pupusikin!

Aimo

Kutsu XIV Kontioon

Ensimmäinen 80-luvun Kontioralli järjestetään aidoissa Lapin maisemissa Inarinjärven tuntumassa.

5.—6. heinäkuuta 1980

joka näin kutsuna jäsenille ilmoitettakoon. Menettely Kontioon osallistumisessa on kuten ennenkin eli:

- ennakoilmoittautuminen on pakollinen kaikille
- jäsen saa kutsua yhden pyöräkunnan vieraakseen ralliin
- ralliin pääsee ainoastaan kontrollipaikan kautta

oheisista tilillepanokorteista selviää ilmoittautumismenettely.

Tule viihtymään ohjelmalliseen Kontioralliin, näe aito Lappi ja kaunis Inarinjärvi.

Muista!

- varaa riittävästi ajoaikaa, älä hosu
- käytä ajovaloja
- varo poroja ja muitakin tienkäyttäjiä
- käytäydy kunnan motoristin tavoin

Tervetuloa Tervetuloa Tervetuloa Tervetuloa Tervetuloa